TÜRK SOLU

27 OCAK 1970
FİATI : 125 Krş.
YIL : 3 - SAYI :
115

Saflarımızdaki çelişmeleri doğru olarak ele alalım

Ali Özata'nın durumuyla ilgilenelim

TİP İstanbul İl Merkezine gelip giden eski parti üyeleri, Ali Özata'yı tanırlar. Ali Özata 1965 yılından beri (birkaç ay öncesine kadar) partiye çok emeği geçmiş bir arkadaştır. Mehmet Ali Aybar, Genel Merkez İstanbul'dayken, şahsen tanıdığı bu arkadaşı büyük vaatlerle odacı olarak almıştı. 1965 seçimlerinde Ali Özata seve seve gece gündüz çalıştı. Fakat aldığı 400 TL aylık karısını ve üç çocuğunu geçindirmeğe yetmiyordu ve Parti yetkililerinin (başta Mehmet Ali Aybar) şahsen yaptıkları aylık zam ve iş vaatlerine güvenerek sabrediyor ve borçlanıyordu. Fakat millet vekili, il başkanı v.s olan bu zevat hiçbir zaman vaatlerini yerine getirmediler. Ali Özata'nın ricalarını «Aylığın artarsa vergiye tabi tutulur, onun için artırmıyoruz» gibi garip iddialarla savsakladılar.

Şimdi Ali Özata işsizdir ve borç içindedir. Karısı ve çocuğu çalışmaktadır. Bu arkadaşın durumu, oportünistlerin emekçilere karşı tavırlarını göstermek bakımından ibret vericidir. Emekçi yığınlarını oy kaynağı olarak gören yüksek zevat, kendileri için çalışan bir emekçinin mütevazı derdiyle ilgilenmeğe vakit bulamazdı elbet.

Saflarımızdaki

Proleter devrimci saflarımızın bilimsel sosyalizmin temel ilkeleri üzerine kurulu birliği, gözümüzün bebeği gibi korunmasında her devrimcinin içtenlikle ayni fikirde olduğuna inandığımız bu birlik, bugün ciddi bir bölünme tehlikesi ile karşı karşıya kalmıştır. İki ayrı **Aydınlık** dergisinin yayınlanması ile su yüzüne çıkan anlaşmazlık, dergi sınırlarını hızla aşarak, gençlik örgütlerinde, konferanslarda, açık oturumlarda tartışılan, proleter devrimcilerinin bugün için en ciddi baş sorunu olarak önümüze çıkmıştır.

Türk Solu, kaçınılmaz saymadığı bir bölünmeyi, iki ayrı dergi çıkmasını önleyebilmek ve hiç değilse önemli görüş ayrılıklarının bulunduğu ileri sürülen sorunların açıkça ve arkadaşça tartışılacağı bir toplantı sağlayabilmek amacıyla bir uzlaşma teminine çalışmış; ne yazık ki bu girişim anlaşmazlığın çok ilerlemiş olduğu bir aşamaya rastlamış ve olayların yarattığı sinirli ortam içinde tarafların uzlaşmaz bir tutum takınması nedeniyle başarısızlığa uğramıştır. Hemen söyleyelim ki bu konuda görevimizin bittiği, artık yapılacak bir şeyin kalmadığı kanısında değiliz. Tam tersine, içinde bulunduğumuz durumun ciddiyeti tartışmaların bölünmeye değil, mutlaka ve mutlaka yeni bir temel üzerinde birliğin sağlanması amacına yönelmesi gerektiği konusunda, hangi safta olursa olsun bütün devrimcileri ısrarla uyaracağız.

Çatışmanın Niteliği üzerine

Bu anlaşmazlığın niteliği nedir? «**Bizimle düşman arasında bir çelişme**» midir? Yoksa saflarımızda ortaya çıkan, «**halk arasında bir çelişme**» mi? En ufak bir şüphe yoktur ki bu, ikincisidir. Şu halde uzlaşmaz (antagonist) bir çelişme değildir ve biz büyük hatalar işlemezsek uzlaşmaz hale gelmez.

«**Normal şartlar altında halk arasındaki çelişmeler zıt (düşmanca) değildir. Fakat eğer biz bunları uygun şekilde ele almaz ve boş bulunursak, bu çelişmeler zıt hale gelebilirler.**» (Mao Çe-tung, TEORİ ve PRATİK, I. Baskı, s. 76, Sol Yayınları.)

Şu halde içinde bulunduğumuz anlaşmazlığı çözümlemekte kullanacağımız yöntem, halk arasındaki çelişmelerin doğru çözümlenmesi yöntemi olmalıdır.

«**Çelişmenin evrenselliğini ve çelişmedeki mücadeleyi incelerken de çelişmedeki mücadelenin muhtelif biçimleri arasındaki farkı dikkate almalıyız. Bunları yapmazsak hataya düşeriz.**» (Ayni eser, s. 66).

«**Bizimle düşmanlarımız arasındaki çelişmeler ile halk içindeki çelişmelerin mahiyetleri farklı olduğu için bunların fark lı yollardan çözümlenmeleri de gerekir. Kısacası, ilki bizimle düşmanlarımız arasında bir çizgi çekmek meselesi olduğu halde, ikincisi doğru ile yanlışın ayırt edilmesidir.**» (HALK ARASINDAKİ ÇELİŞMELERİN DOĞRU OLARAK ALINMASI ÜZERİNE, Ayni esr, s. 70).

«**1942 de halk arasındaki çelişmeleri çözümlemek için ortaya attığımız bu demokratik metodu (birlik - eleştirme - birlik) formülü ile açıkladık. Bu formül, birlikten hareket ederek, eleştirme ya da tartışma yoluyla çelişmelerin çözümlenmesi ve yeni bir temel üzerinde yeni bir birliğe ulaşmak anlamını taşır. Denemelerimiz bunun, halk arasındaki çelişmelerin çözümlenmesi tezinin iyi bir metot olduğunu göstermiştir. 1942 de bu metodu, parti içindeki çelişmeleri, doktrinerler ile, alt kademedeki üyeler, yani doktrinerizm ile marksizm arasındaki çelişmeleri çözümlemek için uyguladık. Parti içi mücadelelerinde (sol) doktrinerler zaman zaman (başa baş, dişe diş) mücadele metodunu uygulamışlardır. Bu metot hatalıydı. Bunun yerine (sol) doktrinerleri eleştirirken biz yeni bir metot uyguladık. Birlik isteği ile yola çıkarak, eleştirme ya da tartışma yoluyla doğru - yanlış (haklı - haksız) meselesini çözümlemek ve böylece yeni bir temel üzerinde yeni bir birliğe ulaşmak. 1942 deki (hataların düzeltilmesi kampanyası)nda bu metodu kullandık.**»

«**..........**», «**ÖNEMLİ OLAN (BİRLİK) İSTEĞİ İLE İŞE BAŞLAMAKTIR. BU ÖZEL BİRLİK ARZUSU OLMAKSIZIN ÇATIŞMA BAŞLADI MI İŞ KOLYCA ÇILIRINDAN ÇIKABİLİR VE BU, (BAŞA BAŞ, DİŞE DİŞ) MÜCADELE FORMÜLÜ İLE AYNİ KAPIYA ÇIKAR.**» (Aynı eser, s. 74-75).

Üzüntüyle görüyoruz ki, bugünkü ortamda bu doğru yöntemler bir kenara itilmiş, kıya-

çelişmeleri doğru olarak ele alalım

sıya çatışma ve tasfiye arzusu, özellikle genç devrimcilerin zihinlerini sarmıştır. Bu durum, salt hatalar ve bireyci davranışlar ile açıklanamaz. İnanıyoruz ki, anlaşmazlığın ortaya çıkmasında değilse bile, bugünkü sert, kırıcı, uzlaşmaz duruma ulaşmasında ,saflarımıza sızmış bulunan ajan ve provokatörlerin tahriklerinin büyük rolü olmuştur.

Biz, önümüze çıkan sorunlarda görüşlerimizi devrimci dürüstlüğün gerektirdiği açıklıkla ortaya koyarken, bir yandan da bu açıklamaların bölünmeye değil birliğe yönelmesi üzerinde dikkatli davranmaya çalışacağız. Bütün devrimcileri de ayni sorumluluğu duymaya çağırıyoruz.

1–"Aydınlık„ Olayları üzerine

Şunu açık seçik belirtelim: «Aydınlık» dergisi kurucularının kendisine güvenerek «sahiplik belgesi» verdikleri bir arkadaşın, iki arkadaşı ile birlikte, kurucular çoğunluğuna karşı bu belgeyi bir baskı unsuru olarak kullanmaya kalkmasını ve giderek bu belgeye dayanarak Aydınlık dergisini 14. Sayıya kadar «fiilen» çıkarmakta olan kurucuların ve yazı kurulunun büyük çoğunluğunun elinden alma girişimini ve bu girişimin teşvik edilmesi ve desteklenmesini kesin olarak **kınıyoruz.**

Ayrıca, devrimciler arasındaki tartışmaların kaba kuvvete dayanılarak çözümlenmesi eğilimine kesinlikle karşıyız ve **son derece tehlikeli** sonuçları olabilecek böyle bir yönteme karşı bütün proleter devrimcilerinin, etkili olabildikleri ölçüde, uyarılarda bulunmalarını zorunlu görüyoruz. Aksi halde, devrimci gençlik grupları birbirlerinin beğenmedikleri eylemlerini kuvvet kullanarak engellemeye kalkar ve bu davranış, emperyalizm ve işbirlikçilerini keyiflendirecek, **vahim** çatışmalara yol açarsa, bundan yalnız o gençler değil, belki de onlardan fazla bugün bu tehlikeli eğilimi destekleyen veya hiç değilse böyle bir eğilimi yok kabul edip susanlar sorumlu olacaklardır.

2–İdeolojik Ayrılıklar üzerine

Her iki taraf, aralarında ideolojik anlaşmazlıklar olduğunu ve bu sebeple uzlaşmanın söz konusu edilemeyeceğini kesin bir dille ileri sürmektedir. Bu iddialar bir ölçüde doğrudur. Bazı anlaşmazlıkların temelinde ideolojik ayrılıklar vardır. Fakat işlerin bu hale gelmesinde, kişisel sürtüşmelerin, küçük burjuva bireyciliğinin yenilemesinin büyük payı olduğuna inanıyoruz. Gerçekten de basit bir araştırma, bugün ayrı saflarda olan bazı arkadaşların birçok önemli sorun üzerinde yakın ideolojik görüşlere sahip oldukları halde, bugün ayni saflarda olan bazı arkadaşların ise ayni sorunlar üzerinde tamamen ayrı görüşlerde olduğunu ortaya koyabilir.

3–Sağ ve "Sol„ Sapma ve Tasfiye Eğilimleri üzerine

Bugün saflarımızda gerek «sol» sapma ve gerekse sağ sapma eğilimleri vardır. Olması da doğaldır. Bunlar henüz belirli bir çizgi haline gelmemiş olsalar dahi bu, onların, eleştirilmemesini, tartışma konusu yapılmamasını gerektirmez. Tam tersine henüz yeni filizlenmekte olan sapma eğilimleri ile mücadele, çok daha kolay ve sarsıntısız yapılabilir. Ne şartla? Birlik arzusu ile yola çıkılıp eleştirme ya da tartışma yoluyla doğru - yanlış (haklı - haksız) meselesini çözümlemek ve yeni bir temel üzerinde yeni bir birliğe ulaşmak şartıyla. Böyle olmaz da birbirini yemek için, tasfiye etmek için yola çıkılırsa, işler de çığırından çıkar. Bugün olan da budur.

Biz inanıyoruz ki, henüz daha örgüt sorunumuzu halledemediğimiz bu dönemde, saflarımızdan tasfiye edilmesi gerekenler, sadece provokatörler ve hainlerdir. Elbette bu arada bir kısım yol arkadaşlarımız, mücadeleye şu ya da bu şekilde ayak uyduramayacaklar ve giderek bizden ayrılacaklardır. Bizim bugünkü sorunumuz, bunları ayıklamak ve bir an evvel gitmelerini sağlamak değildir. Hal böyle iken, ortalıkta esen bir tasfiye rüzgârıdır. Demokratik gençlik örgütlerinde dahi, sanki söz konusu olan demir gibi disiplinli devrimci siyasi partilermiş gibi, ideolojik sapma gerekçeleriyle tasfiye fırtınaları estirilmektedir.

Bu yazının konusu günümüzde Türkiyede, devrimci saflar içerisindeki «sol» ve sağ sapma eğilimlerinin neler olduğunun incelenmesi değildir. Kabul edilmelidir ki bunlar başlı başına birer yazı konusudur. Fakat bu konularda, son tartışmalarla ilgili olarak, belirgin biçimde ortaya koymak istediğimiz bazı sorunlar vardır:

a — Biz «sol» sapmadan bahsettiğimiz zaman:

Tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye için üniversitelerde, yüksek ve orta öğretim müesseselerinde, meydanlarda ve caddelerde işbirlikçi iktidarın baskı aracı olarak kullandığı toplum polisi ile, faşist komando bozuntuları ve şeriatçı güruhu ile ön safta yiğitçe savaşan devrimci gençleri kastetmiyoruz ve hiç bir proleter devrimcisinin bunu kastetdiği kanısında da değiliz. Vietnam kasabı Komer'in arabasını yakanları, Dolmabahçe'de 6. Filonun erlerini denize dökenleri, boykotlarda, grevlerde, fabrika ve toprak işgallerinde işçi ve köylülerle omuz omuza döğüşenleri ve hele hele bu kavgalarda şehit düşen yiğit devrimcilerimizi hiç kastetmiyoruz. Onlar hepimizindir, tüm devrimcilerindir. Ve hiçbir gruba ve zümreye mal edilemezler. Gerçekten bu şehitlerimiz için de farklı eğilimlerde devrimciler bulunduğu için de bu böyledir. Bağımsızlık ve demokrasi savaşında, hepimizin kavgasında şehit düştükleri için de bu böyledir. Her hangi bir anda, her hangi birimizin başına ayni şey gelebilir. Ve bu kardeşlerimizin adının, kendi aramızdaki tartışmalarda, şu veya bu grup yararına sempati toplamak için taktik nedenlerle kullanılmasını son derece **yakışıksız** buluyoruz.

b — Sağ sapmadan bahsettiğimiz zaman:

28 Nisan mitinginde ön safta döğüşen, Tuslog olaylarında en önde yürüyen, Akhisar, Ödemiş köylü mitinglerinde köylü - gençlik dayanışmasını gerçekleştirerek Komünizmle Mücadele Derneklerinin ücretli uşaklarını önüne katıp kovalayan, Demir - Döküm direnişini bütün gücü ile desteleyen, işçi ve köylülerle devrimci bağlar kurmak üzere 50.000 tirajlı (İşçi Köylü) Gazetesini çıkaran, FKF içindeki devrimci mücadelenin kazanılmasında ve yine TİP içindeki proleter devrimcilerin mücadelesinde büyük katkıları olan ve nihayet **Aydınlık** Dergisini bugüne kadar çıkarak devrimci kavgamıza kuvvet kazandırmaş olan arkadaşlarımızın çizgisini kastetmiyoruz Bize göre **Aydınlık** yayınları bütünüyle, genel olarak, **Türk Solu** ile ayni doğrultuda, paraleldir ve doğru çizgidedir. Şüphesiz, Aydınlık'ta yayınlanan yazıların her kelimesine katıldığımızı söylemiyoruz. Bizim de bazı yazılarda hatalı bulduğumuz, katılmadığımız yanlar var. Bundan doğal ne var? Mutlaka Türk Solu'nda da böyle hatalı yazılar çıkmıştır. Çünkü hiç birimiz yanılmaz dahiler olduğumuz iddiasında değiliz ve olmamalıyız. Bu bakımdan ille de Aydınlık'ta yayınlanan yazılarda bir sağ sapmanın mevcut olup olmadığı araştırılmak isteniyorsa, bu araştırmaların Türk Solu'nda ayni konularda evvelce yayınlanmış yazılarla birlikte, bir eleştiri özeleştiri havası içinde yapılmasının çok daha objektif, doğru ve faydalı sonuçlar verecek bir davranış olacağı kanısındayız.

4–TÜRK SOLU'nun bundan sonraki tutumu üzerine

Başlamış olan tartışmaların olumlu, faydalı, hiç değilse zararsız bir yöne sevk edilebilmesi için Türk Solu kendi payına düşeni yapmaya çalışacaktır. Bir kere daha belirtmek isteriz ki bu konuda dergimizin görüşleri **Türk Solu** imzalı yazılarla açıklanacaktır.

Bunun dışında, bizim görüşümüzde olsun veya olmasın, tartışmaları olumlu yönde etkileyeceğine inandığımız yazıları da yazarının kendi imzası ile yayınlayacağız. «OLUMLU YÖNDE ETKİLETMEK» için kullanacağımız kriterler şunlardır:

a — Yazı, birlik arzusundan hareket etmeli ve niteliği ile ayni amaca hizmet etmelidir.

b — Teorik tartışmalar bir zihin idmanı niteliğinden sıyrılıp, devrimci pratiğimze somut faydalar sağlamalıdır. Teori ancak devrimci pratiğe rehberlik ettiği ölçüde devrimci olur. Teorik tartışmalar eylem içindeki militanların kafasını karıştırmamalı, tam tersine açıklık getirmelidir.

Bütün devrimcileri, içinde bulunduğumuz koşulların omuzlarımıza yüklediği sorumluluk üzerinde, bir kez daha düşünmeye çağırırız.

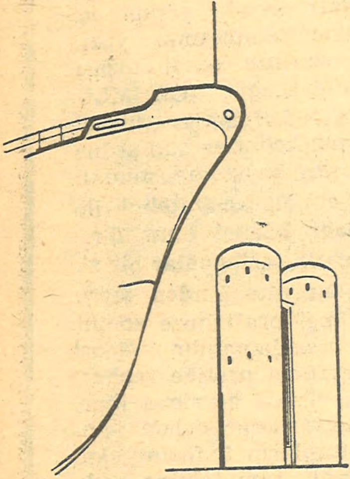
Kurucular ve Yazı Kurulu çoğunluğu:

Mehmet Altun, Fadıl Barkan, İlhan Berktay, Bora Gözen, Kumru Gözügeçgel, Faruk Haksal, Ezel İnanç, Kemal İşler, İbrahim Kaypakkaya, Naci Ormanlar, Sevinç Özgüner, Vecdi Özgüner, Nail Satlıgan, Halim Spatar, Sabetay Varol.

Ortak Pazar:

Türkiye kapana giriyor!

Uluslararası ticarette hangi ülkenin ne kâr ettiği konusu 1950' lerde yeniden araştırma konusu olmuştur. Bu konuda önemli bir araştırma yapan Güney Amerikalı Raul Prebisch'in bulgularına göre, İngiltere'nin ödemeler dengesi örnek alınırsa, uluslararası ticarette 1880 — 1950 arasında çok belirgin bir oluşum vardır. İngiltere'nin bu zaman zarfında çoğunlukla sömürgeleriyle yaptığı ticarette, kendi sattığı malların fiatı nisbeten artmış, satın aldığı maların fiatları bir düşme trendi göstermiştir. İngilterenin ihraç ettiği mallar endüstri malları, ithal etiği mallar ise çoğunlukla ham maddedir. Bu araştırmadan şu genelleme yapılmıştır; 1880 — 1950 arası dünya ticaretinde endüstri mallarının fiatı artmış hammadde fiatları düşmüştür. Endüstri mallarını satanlar batının kalkınmış piyasa ekonomileridir. Bu malların bir kısmını sömürgelerine satıp, karşılığında ham mad de satın alıyorlardı. Demek oluyor ki ham madde üreten ülkelerin (ki bunları çoğu eski sömürgeler. dir), ihracatlarının alış gücü giderek azalmaktadır.

Bu akademik araştırmaların ertesinde Birleşmiş Milletlerde geri kalmış ülkelerin ticaret ilişkilerini incelemek için bir komisyon kurulmuştur. **(B.M.T.G.K) UNCTAD**, Komisyonun başkanı Raul Prebish'tir. Komisyon 1964 te ilk genel toplantısını yapmış ve genel olarak emperyalizmin sömürü oranını düşürecek tedbirler istemiştir. Bu tedbirler: 1) Geri kalmış ülkelerin kendi araların birlik kurmalarını, 2) Emperyalistlerin (Özellikle Avrupa ve ABD'nin) geri kalmış ülkelerin hammaddesinden gümrük almamalarını ve bu ülkelerin sanayi mamüllerinin satılmasına kolaylık göstermelerini; 3) geri kalmış ülkelere dış yardımın arttırılmasını, sağlık vermiştir. Emperyalist devletler, bu prensiplerin çoğuna ya «hayır» demiş, ya da çekimser kalmıştır. Lider olarak ABD'nin bu husustaki tutumu çok ibret vericidir. ABD, genel çizgisiyle emperyalizme karşı çıkan aşağıdaki genel prensiplere «hayır» demiştir.

1) Ulusların egemenlikte eşitliği

2) Sosyo—Ekonomik sistem ler arasında fark gösterilmesi

3) Tabii kaynakların kullanımında özgürlük

4) Ekonomik büyümenin hızlandırılması ve ülkeler arası gelir farklılığının azaltılması.

5) Ekonomik sistemleri ne olursa olsun, ülkelerin ihracatının artması

6) Hammadde fiatlarının korunması ve geri kalmış ülkelerin endüstri mamüllerinin kalkınmış ülkelerin iç pazarlarına girmesinin kolaylaştırılması.

7) Karşılıksız iktisadi tavizler, politik ve askeri ön şartlar koşmadan dış yardımın arttırılması,

8) Silahsızlanma programından doğacak kaynak tasarruflarının kalkınmada kullanılması.

9) Sömürgeciliğe tam olarak son verilmesi.

Böylesine bir tutum içinde olan batıyla pazarlığa girmek çok zor olacaktı. Nitekim 1964 UNKTAD konferansının tekliflerinin hiçbiri uygulanmadı dense yeridir.

Bu olumsuz gelişmeye rağmen UNKTAD 1968 de Yeni Delhi de tekrar toplanmıştır. Bu toplantı 77 aza gelişmiş ülke güçbirliği yapıp taleplerini daha güçlü bir şekilde ortaya koydular. Türkiye bu 77 lik guruba katılmadı, ve oylamalarda çoğunlukla kalkınmış ülkelerin gurubundan yana oy verdi. Türkiye gibi geri kalmış bir ülkenin bu şekilde oy kullanması açıkça Amerikan baskısı altında olmuştur 77 lerin en önemli taleplerinden biri kalkınmış ülkelerin endüstri mamullerinin kalkınmış ülkeler piyasalarına girmesinin sağlanmasıydı. Birçok yönden kalkınmayla endüstrileşmenin özdeştiği ne inanan 77 ler bu taleplerinde çok israr ettiler. Konferanstan bir sonuç alınmadı. Ancak geri kalmış ülkelerin güçbirliği kuvvetlendi. Bu kuvvetlenmenin sonucu, özellikle Amerika bir süre sonra küçük tavizler vermeye başladı. Örneğin geri kalmış ülkelerden gelecek bazı ham maddelerin gümrükleri azaltıldı, bu ülkelere tanılan ithalât kontenjanları genişletildi.

Önemle belirtmek gerekir ki Amerika bu tavizleri çoğunlukla eski Batı sömürgesi olan 77 lerin etkisi altında vermiştir. Tavizler, «geri kalmışların kalkınmasına yardım için» verilmiştir. Tavizler verilirken Türkiye de bu geri kalmış ülkeler arasında sayılmıştır. Bu tavizler vasıtasıyla özellikle Türk tütün, fındık, üzüm ve incir, indirilmiş Amerikan gümrük vergilerinden yararlanmaktadır.

1969 Aralığında Türkiye'nin Ortak Pazara 5 yıllık hazırlık dönemi sona erdi. Bugünlerde Ortak Pazar ülkeleriyle Türkiye arasında geçiş dönemine girmenin şartları tartışılmaktadır. Yapılan tekliflere göre Türkiye geçiş dönemine girerse Avrupa Ekonomik Topluluğu tekstil hariç bütün diğer Türk endüstri mallarına olan gümrüklerini sıfıra indirecektir. Aynı şeyi yapmak için Türkiyeye 22 yıllık bir zaman verilmiştir. Bu zaman içinde Türiye gümrük vergilerini dış dünyaya karşı AET nin aynı olacak şekilde yeniden düzenliyetektir.

20 Ocak 1969 tarihli bir habere göre böylesi bir hazırlığa girişen Türkiyeyi ABD artık bir geri kalmış ülke olarak saymıyacağını ve bundan dolayı daha önce tanıdığı gümrük indirimlerini geri almak zorunda olduğunu bildirmiştir. Bu kararın en önemli etken ABD Ortak Pazar lişkileridir. ABD birçok ortak pazar malına gümrük koymaktadır. Geçiş dönemine giren Türkiye Ortak Pazar mallarının bir kısmına olan gümrüğünü sıfıra indirecektir. ABD Türkiyeye indirimli gümrük tatbik etmeye devam ederse, bu Avrupa malları Türkiye yoluyla ABD'ye indirimli bir muameleyle girme yolunu bulmuş olacaklardır. ABD nin de son kararı bu durumu önlemek için alınmış olabilir.

İkinci olarakta şu nokta belirtilmelidir: Şüphesiz ki Amerika Türkiye'nin milli bir yol izlemesin dense, Ortak Pazara girmesini tercih eder. Ancak ABD ile ortak pazar arasında da, bütün emperyalist ülkeler arasında olduğu gibi, bir çıkar çatışması vardır. Bugün Türkiye endüstrisine ve ithalatına ABD hakimdir. Türkiyenin ortak pazara girmesi demek, bu hakimiyetin Avrupa ülkelerine geçmesi demektir. Örneğin geçiş dönemi tamamlandıktan sonra Türkiye ortak pazardan gelecek mallardan hiçbir gümrük almıyacak, oysa ABD ve diğer ülkelerden gelecek mallar gümrüğe tabi tutulacaktır. Bu da ABD nin açıkça Türkiye pazarında dezavantajlı bir duruma geçmesi demektir.

1968 Yeni Delhi UNCTAD toplantısında Türkiye delegasyonu gerçek milli Türk çıkarlarını savunmamıştır. Kendilerini ilerici bir geri kalmış ülkeler topluluğuna katarak emperyalzmle savaşmaktansa, emperyalizmin saflarında yer almışlardır. Ortak Pazara girme çabaları bu aynı tutumun devamıdır. Millici bir dış siyaset politikası gitmeyen bir iktidar muhakkak ki onun bunun oyuncağı olacak, AP iktidarı gibi Amerikan emperyalizminin emrinde çalışacak ve bu nedenden dolayı kendi dışındaki çıkar çatışmalarının da sarsıntısını duyacaktır.

Şehir hatları grevinin sonuçları

16 Ocak - Salı günü saat 6 da başlıyan şehir hatları grevi, 39 saatlık bir uygulamadan sonra, 17 Ocak çarşamba gecesi saat 21.30 da sona ermiştir. Ulaştırma Bakanı Nahit Menteşeoğlu, Denizcilik Bankası Genel Müdür vekili Celâl Erol, Müşavir avukat Vasfi Yalçın, Türk Deniz Taşıt - iş Sendikası Genel Başkanı Bahri Kunt, Genel sekreter Yusuf Dede, hukuk danışmanı Tacettin Öngen, ve daha sonra Çalışma Bakanı Seyfi Öztürk ve İçişleri Bakanı Haldun Menteşeoğlu'nun katıldığı bir toplantıda üzerinde anlaşmaya varılan metin, kaptanlar, iskele personeli ve gemi adamlarıyla ilgili olarak ufak tefek tavizler taşımakta, ve grev, bir «danışıklı döğüş» izlenimi uyandırmaktadır. Böyle olmakla birlikte, grevin bir faydası da olmuştur ki, o da şudur: grev gemi adamları ve iskele personeline, pek önemli olmasa da bir mücadele tecrübesi kazandırmıştır ve onların danışıklı olmayan yeni döğüşlere hazırlanmasında katkıda bulunmuştur.

Gemi adamları ve iskele personeli, bundan böyle girişelecekleri bir direnişte, mücadelelerinin haklılığını halka anlatma, ve onların öfkesini değil, desteğini kazanma uyanıklığını da göstermelidirler.

Konya Savcı Yardımcısı Mücadele Birliğinin kapatılmasını isted

Konya savcı yardımcısı Doğan Öz, Mücadele Birliği ile ilgili duruşmada, son iddianamesini okuyarak, **«Mücadele Birliğinin... gizli olarak «Müslüman Kardeşler» gibi bir teşkilat kurduğunu, bu dernek mensuplarının, kendilerine Pakistan islâm partisi ikinci başkanı «Ebul-Âlâ Mevlûdi» ile maslup «Müslüman kardeşler» lideri «Seyid Kutup»u lider olarak kabul etiklerini»** belirtmiş ayrıca, Konya'daki 23 Temmuz 1968 tarihli irtica olaylarında mücadele Birliği Başkanı Mevlüt Faruk İslâmoğlu'nun, olayların tertipçileri arasında bulunduğunu ve beş ay hapis ve para cezası yediğini ve yine derneğin kurucularından ve İstanbul şubesi haysiyet divanı üyelerinden Yavuz Aslan Argun'un, Mehmet Büyük Sevinç'in öldürlmesinden sanık olduğunu ifade ederek ; **«Mücadele Birliği'nin, başka illerde bulunan kuruluşlarıyla birlikte feshi, mallarının muhafazaya alınması»** talebinde bulunmuştur.

Böylece yurtsever ve devrimci savcılarımızdan Doğan Öz, A.B.D. emperyalizminin ARAMCO kanalıyla beslediği Mücadele Birliğinin masesini indirerek gerçek yüzünü Türkiye halkına bir kere daha göstermiş bulunmaktadır.

Gazi Eğitim Enstitüsünde seçimleri devrimciler aldı

Genel Kurul çalışmaları sonunda aşağıda sunduğumuz bildiri genel kurulca kabul edilirken, seçim kurulu, haysiyet divanı ve denenim kurullarını DEVRIMCILER olarak listeyle giren proleter - devrimcileri ezici bir çoğunlukla kazandılar. Faşistler aday gösteremeyip salonu terkederken sosyal demokratlar aday çıkaramayacaklarını bildirerek «DEVRİMCİLER»i desteklediler.

Gazi Eğitim Enstitüsü Genel Kurul kararı şöyledir:

«Gazi Eğitim Enstitüsü Genel Kurulu olarak biz, bütün gücümüzle, Türkiye Halkının ve onun gözbebeği devrimci gençliğin, Amerikan emperyalistlerine ve yerli işbirlikçilerine karşı yürüttüğü mil li bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin» yanındayız.

Gazililerin devrimci mücadelesi, halkımızın milli demokratik mücadelesinin ayrılmaz br parçasıdır.

İşçiler fabrikaları, köylüler ağa topraklarını, işgal ederken, demokratik hakları için mücadele eden ken öğretmenler boykot yaparken, yarının öğretmeni Gazi'liler olarak biz, elbette ezilen ve sömürülen halkımızın yanında olduk ve her zaman olacağız.

Elbette bir değil on Battal, bin Vedat, onbin Taylan öldürülse bile devrimci mücadelemiz durmayacak, ergeç zafere ulaşacaktır. Çünkü «devrimin kanunu mevcut kanunların üzerindedir; bizleri öldürmedikçe, kafalarımızdaki cereyanı boğmadıkça başlağımız devrim bir an bile durmayacaktır.»

Devrimci gençliğin yükselttiği milli kurtuluş bayrağı, giderek halkımız tarafından daha şanla dalgalandırılacak ; Amerikan emperyalistleri ve uşakları ergeç kahredilecektir. Çünkü «gerileyen ve gün gün çürüyen emperyalistler ve gericilerdir ; durmadan gelişen ve güçlenen ezilen ve sömürülen halkların devrimci mücadelesidir.» Çünkü Bütün emperyalitstler ve gericiler kartondan kaplandırlar. uzun vadede güçlü olan yalnız halklardır.»

Korksun Amerikan emperyalistleri!

Korksun işbirlikçiler!

Tütün meselesi

Aydın Cumalı

Tütün ihracatımız öngörülen ihraç seviyesinde gerçekleşemediği için 1969 - 1970 Tütün Ekici Piyasasına Tekel İdaresinin 140 milyon Tüccarın 20 Milyon Kg. işlenmiş tütün stoku ile girmesi sonucunu doğurmuştur.

Uluslararası sermayenin zorlamalarına rağmen devalüasyona gitmeyen iktidarı bu tröstler tam bir çıkmaza sokmuştur. İşlenmiş tütün alımlarında nazlı davranarak açılacak Tütün Ekici Piyasasına alıcıları büyük bir stok ile sokma durumuna getirmişlerdir.

Tekel İdaresi mali imkânları depolama, işletme kapasitesi ile Ege Tütün piyasasından en iyim ser tahminlerle rekoltenin % 50 sini mübayaa edebilir. Tekel İdaresinin imkânlarını bizden iyi değerlendiren Uluslararası Tütün tröstlerinin bu zaaftan azami çıkar sağlama yoluna gidecekleri gayet tabiidir. İşbirlikçi Furnüsör, prefinansman ile destekledikleri tütn tüccarlarını piyasanın açılışında alımlara iştirak ettirmiyecekler, destekten yoksun, morali bozulmuş üreticinin tütünü ıspanak fiyatına vermesini bekliyeceklerdir. İç piyasadaki ucuz maliyet işlenmiş tütünün dış piyasalardaki fiyatını da etkiliyecektir. 1970 Eylülünde döviz sıkıntısından bunalacak olan Hükümet işlenmiş tütün ihracında taban fiyat tespit edemeceğinden tütün ihracatı tröstlerin 1.10 dolar civarındaki fiyat teklifleri ile gerçekleşecektir. Devalüasyona gitmeyen Hükümet ihraç fiyatında bir yıl için de%25 indirim yapılmasına karşı koyamıyacak dolayısıyla tütün üreticisinin perişan olmasına seyirci kalacaktır. Uluslararası tütün tröslerinin işbirlikçi ihracatçı ile tezgahladıkları tütün perde arkası oyunlarından birisi de budur.

Uluslararası Tütün tröstlerinin işbirlikci ihracatçı ile sahneye koydukları bu oyunun içinde, çoluğu, çocuğu ile tarladan çıkmayan, günün 18 saatinde çalışan genede bankaya, kooperatife, tefeciye, bakkala, kahveye, fırına vs. borç içinde yaşayan tütün üreticisinin dramı yatmaktadır.

Tütün üreticisi yeteri kadar örgütlü ve bilinçli değildir. Maddi hayat şartları sanayi dalındaki işçilerle kıyaslanmıyacak kadar kötüdür. Emekliliği, sağlık sigortası ve zamları yoktur. 27 Mayıstan sonra da bu kütleye bir garanti sağlanamamıştır.

1961, 1965, 1969 seçimlerinde AP bu kütlenin büyük çoğunluğunun oylarını aldığı halde DP devrinin özlemini çeken üretici AP den umduğunu bulamamıştır. Zaten yapısı bakımından AP nin yabancı sermayenin çıkarları ile çelişerek üreticiden yana bir yol izlemesi beklenemezdi.

Şimdi devrimcilere bir görev düşüyor. AP den ümidini yitirmiş, maddi hayat şartları bozulmuş üreticiye perde arkası oynanan bu oyunları anlatarak siyasi bilince kavuşturmaktır. Üreticinin bu kara günlerinde yanında olalım.

Tütün mücadelesi başladı

Ege tütün piyasası açılmış ve tütün ekicileri alın terlerinin ıspanak fiatına gideceğini bir kez daha anlamışlardır.

Baş fiatının 13 lira 25 kuruş olması geçen yıldan bu yıla herhangi bir artışın söz konusu olmayışı ekicileri hiddetlendirmiştir.

Tütün ekicileri 76 alım bölgesinde tütünlerinin yok pahasına gideceğini acı acı anlatırken, Bakan Birincioğlu, tütün ihracatçılarıyla Efes otelinde bu yılki vurgunu peşinen kutlamıştır.

Piyasanın açılışından önce İstanbul, Ankara ve İzmirden Akhisar'a giden öğrenciler köylere dağılmışlar ve tütün ekicilerini ortak mücadeleye çağırma çalışmalarına başlamışlardır.

Geçen yılki tütün mitingi sonucunda uyanık tütün ekicileri tarafından kurulan Türkiye Tütün Ekicileri Sendikası 28 Ocak çarşamba günü bir miting yapacağını açıklamıştır.

Bu arada Akhisar'a gelen gençler burada polis tarafından karşılanmış ve kaldıkları otellere baskınlar yapılarak bir kısmı nezaret altına alınmışlardır. Çok sayıda sivil polisin Akhisar'a gelmesi iktidarın tütün üreticilerinin tepkilerini zora başvurak önlemek istediğinin kanıtıdır.

Ancak tütün üreticilerinin demokratik mücadelelerine desteklemeye ve bu mücadeleyi doğru devrimci boyutlara ulaştırmağa kararlı olan gençler iktidarın zor tetbirleriyle yıldırılamazlar.

Tütün üreticilerinin geçen yıl ki direnis sayesin de daha bilinçli ve kararlı oldukları izlenmektedir. Bir tütün üreticisi ile bakan Birincioğlu arasında geçen konuşma da buna işaret etmektedir. Bakanın yolunu kesen üretici «Köylüyü tüccarın elinden kurtarın» diye bağırmış daha sonra «Tekel, sabahleyin 7 lira verdiği tütüne öğleden sonra 5 lira veriyor. Tüccar da ekiciyi yutmak için bekliyor» demiştir. Bakanın cevabı ise: «Tüccar ekicinin malına göz dikmez» olmuştur.

Geçen yılki Akhisar mitingi ve hazırlıkları

Bakanın aracı tütün tüccarının yanında, ekicinin ise karşısında olduğu açıktır. Piyasa boyunca edilecek «üreticinin tamamen yanındayız. Tütünün tam karşılığını vereceğime inanıyorum, lâfları sadece demagoji den ibarettir.

Bu yılki tütün piyasasının ilginç yönlerinden biri de piyasaya polislerin dışında Amerikalıların da aşırı ilgi duymalarıdır. Kordiplomatik plakalı bir özel araba ile Cuma ovası, Değirmendere ve Gavurköyde ekicilerle konuşan fotoğraf çeken Amerikalı diplomatlar herhalde «Diplomatik münasebetlerde» bulunmuş değillerdir.

Amerikalıların tütün piyasasına gösterdikleri ilgi ihracat yoluyla kapatacakları mallarla ilgilenmenin dışında, Türkiye'deki sosyal gelişmeye gösterdikleri ilgiyle de açıklanabilir.

Bilinçlenmenin ve demokratik mücadelenin geliştiği yerlerde Amerikalıların boy göstermesi, bu «dost»larımızın da gittikçe birşeylerden endişelenmekte olduğunu ifade eder. Onlara bu endişeleri veren, gelişen devrimci mücadelemizdir.

Tütün ekicilerinin demokratik mücadelesini destekleyelim.

Onların örgütlenmesine yardımcı olalım.

Yaşasın halkımızın milli demokratik mücadelesi

Kahrolsun Emperyalistler ve işbirlikçileri.

Mitinge 5000 köylü katılmıştı

Rıza Kuas kampanya açtı

Lâstik-İş Sendikası Genel Başkanı Rıza Kuas, işyerinden çıkarken üzerleri aranan işçileri uyarmak ve üzerlerini aratmamak için direnmeye çağırmak üzere bir bildiri yayınlamıştır. Bildiri TDGF'ye bağlı gençler tarafından fabrikalara dağıtılmaktadır. Bildiride, işçilere demokratik mücadelelerinde devrimci sendikaların ve gençlik kuruluşlarının yanlarında olacağı bildirilmektedir. Bildiri şöyledir:

İşçi arkadaş,

İnsanlık onuruna, yâni Anayasa'ya aykırı hareketlere engel ol. Fabrikaya giriş ve çıkışlarda üstünüzü aratmak isteyen işverenlere üstünü aratma!

Dünya'nın hiçbir yerinde işçilerin üstleri aranmaz. Bu kölelik devrinden kalma bir usuldür. Memurun, öğretmenin, subayın, öğrencinin, işverenlerin üstü aranmaz. Yalnız biz işçilerin üstü aranıyor. Demek ki bizi kendilerinden ayırıyorlar. Çoluk çocuk sahibi, temiz Türk işçisinin üstü bir hırsız gibi aranamaz. İşçi hırsız değildir. İşçi emeği çalınan Türk vatandaşıdır.

Bazı küstah işveren ve işveren vekillerinin, işçileri odalarına sokup, üstlerini arıyoruz diye, çırıl çıplak soydukları bile görülmüştür ve duyulmuştur. Bundan sonra, bu tip küstah işveren vekillerine veya üstünüzü arayanlara gereken cevabı sen vereceksin.

Görüldüğü gibi işverenlerin, işçilerin üstlerini araması, işletmecilik ile ilgisi olmayan; tamamen işçiyi horlamak, ezmek, ikinci sınıf bir vatandaş olarak kalması maksadını gütmektedir. Biz, işçiler, işte bu korkunç, haysiyet kırıcı, insanca olmayan davranışa dur diyeceğiz.

Bu usulü kaldıracağız.

Anayasamızın 15 inci maddesi diyor ki:

«Kanunun gösterdiği hallerde, usulüne göre verilmiş hâkim kararı olmadıkça, kamu düzeninin gerektirdiği hallerde de, kanunla yetkili bulunan merciin emri bulunmadıkça, kimsenin üstü, özel kâğıtları ve eşyası aranamaz.»

Kardeşlerim!. Mahkeme kararı olmadan senin üstünü arayanlar ve aratanlar suç işliyor demektir. Nitekim, T.C.K. 179. maddesi diyor ki:

«Bir kimse diğer kimseyi gayrimeşrû surette şahsî hürriyetinden mahrum ederse, beş seneye kadar hapis ve elli liraya kadar ağır cezai nakdiye mahkûm olur,»

İşte işçi kardeşlerim, onların suç işlemelerine fırsat ve imkân vermiyeceksin.

Kardeşlerim! Kimse senin üstünü zorla arayamaz. Anayasaya aykırı olan bu usulü Yargıtay da yasakladı. İşte Yargıtay kararı: Yargıtay 9 uncu Hukuk Dairesi Sayı Esas: 6288, Karar: 5775.

Bu Yargıtay kararına dayanarak Royal işçileri üstlerini aratmadılar. İşveren polis, jandarma çağırdı. Gene birşey yapamadı. Royal işçileri bu kanuni hakları uğruna topluca direndiler ve kazandılar.

Şimdi hiç kimse yürekli Royal işçilerinin üstlerini arayamıyor.

Sen de üstünü aratmayacaksın.. Kapı bekçilerinin ellerini yakana değdirtmeyeceksin. (Yalnızca paketlerinize bakabilirler.)

İşçi kardeşim; üstünüzü ara maya kalkarlarsa, dinlemeden, çıkış kapısından topluca geçeceksiniz. Mahkeme kararı olmadan ne olursa olsun üstünü aratmayacaksın. Zorla bir arkadaşınızın üstünü aramaya kalkarlarsa; topluca engel olacaksınız.

Çünkü, Ceza Kanununun 183 üncü maddesi der ki: «Kanunda yazılı hallerin haricinde bir kimsenin üzerini aramak için emir veren, yahut bizzat arayan memur, altı aya kadar hapis olunur.» **Çünkü, bu bir meşhut suç olmaktadır. Meşhut suçu herkes ve her türlü önleyebilir.**

İşveren veya vekili, veya bekçisi, zorla aramaya kalkarsa: 'Ben Sendikamdan emir aldım, üstümü aratmam' diyeceksin.

Bir arkadaşımızın üstü aranmış olursa; derhal 21 28 95 numaraya, Lâstik-İş'e telefon edeceksin. Derhal üç kişi biraraya gelip zabıt tutacaksınız. Derhal karakola gidip şikâyet edeceksiniz.

Dikkat!

Senin hakkını savunacağız diye seni satanlar olacaktır.

Fakat senin insanca yaşama kavganın yanında olan devrimci sendika ve gençlik kuruluşları olduğunu unutma, yalnız değilsin.

Üstünü aratma!

Mürted'de çiğnenen millî onurumuzdur!

Amerika'ya direkt olarak bağlı Mürted Hava Üssünde, şımarık Amerikan askerlerinin Türk Ordusunun mensubu, bir assubay ve bir üsteğmene silâh çekmesi ve hakaret etmesi, devrimci çevrelerde, ordu arasında ve kamu oyunda tepkiler uyandırdı.

Amerikalıların koyduğu kanunlara göre, Türk subaylarının girmesi yasak ve nükleer silâhlar taşıyan uçakların üslendiği bölgede evvelden beri Türk subayları ile Amerikalılar arasında çelişmeler olduğu, özel olarak araştırma yapan İlhami Soysal tarafından açıklandı. Amerikalılarla sık sık çatışan Mürted Üssü'nün eski komutanı Tuğgeneral Gündoğan'ın bir müddet sonra emekliye ayrılmış olması da hatırlandı ve Türk Ordusunda Amerikalı'larla çatışan yurtsever unsurların iktidar tarafından nasıl tasfiye edilmeye çalışıldığı bir kere daha anlaşılmış oldu.

Son olayda da:

a) Türkiye'de Amerikalıların elinde teknik nükleer silâhlar adı altında nükleer silâhların bulunduğu,

b) Bu yüzden ülkemizin büyük bir nükleer tehlike ile karşı karşıya olduğu,

c) Türk Ordusunun içinde Amerikalıların her dediğine «evet efendim» demiyecek unsurların gittikçe çoğalmakta olduğu anlaşılmıştır.

Basıldığı yer: Haşmet Matbaası Baskı tarihi: 29.1.1970

7 Kasım akşamı Smolny'de açılan Sovyetler İkinci Kongresinde bütün iktidarın Soveytlere geçtiği ilân olundu. Lenin buoturumda savaş halindeki bütün ülkelerin halklarına ve hükümetlerine hitap ederek barış çağrısında bulundu. Kabul edilen karar suretinde, emperyalist savaş, insanlığa karşı en büyük suç olarak nitelenmekteydi. Bu barış kararnamesi büyük tarihsel önem taşımaktadır.

Bundan sonra Lenin'in okuduğu toprak kararnamesidir. Lenin, Ekim ayaklanması sırasında iki gecedir, ayaklanmayı yönettiği için gözünü yummamış, bitkin halde iken, ertesi günü açılacak II. Sovyet Kongresine bu kararnameyi yazıp hazırlamıştır.

Bu kararnamede toprak ağalarının mülkleri bedelsiz olarak ve tamamen alınarak, onu işlemekte olan halka devredilmekteydi. Toprak üzerindeki özel mülkiyet, halk mülkiyeti ile yerini değiştiriyordu. Kongre, bu kararnameyi de coşkun alkışlar arasında kabul etti.

Ayni kongrede halk komiserleri sovyeti ve bunun başkanlığına da Lenin seçildi. Bu şekilde tarihte ilk defa olarak halkın seçtiği delegeler, işçi ve köylü hükümetini kurmuş oldular.

Bu arada Lenin'in halk komiserliklerinde çalışıp da işlerin iyi gitmediğini görerek fabrikalarına geri dönmek üzere istifa etmek isteyen işçilere söylediği sözler büyük önem taşır : «Ben şimdiye kadar hiç devlet yönetmemiştim. Oysa Parti ile halk bu işi görev olarak verdiler bana. Onların bu güvenini boşa çıkarmamam gerek. Size de aynısını yapmayı salık veririm.»

Bu sıralarda hükümetin o hummalı çalışması sırasında, bu çalışmanın merkezinde bulunan Lenin'i işçiler, askerler, bahriyeliler ve köylüler görmeye geliyor, Lenin'de bunların hiçbirisini geri çevirmiyor, onları ilgiyle dinliyor, onlara yol gösterirken onlardan da çok şeyler öğreniyordu.

Bu sıralarda gene onun planlaması ile ilk proletarya organı olan Halk Ekonomisi Yüksek Sovyeti, ve ayrıca milliyetlerin işine bakan Narkomnats adlı bir halk komiserliği ve karşı devrimcilerin suikastlarına karşı Bütün Rusya Olağanüstü Komiserliği kuruldu. Lenin'in bu dönemde hazırlamış olduğu «Emekçilerin ve Sömürülen Halkın Hakları» deklarasyonu Birinci Sovyet Anayasasının temelini teşkil etti ve Rusya'nın bir işçi, köylü ve asker cumhuriyeti olduğunu ilân etti, tüm Rusya halklarının eşitliği belirtildi.

Lenin devam eden savaş karşısında Almanya ile barış yapmak gerektiği sonucuna vardı. Almanların ağır koşullarına rağmen barış yapıldı. Lenin, proletarya devriminin kazandırdıklarını koruyabilmek, işçileri ve köylüleri emperyalist savaştan kurtarmak için bir barış soluğu almak gerektiği kanısındaydı. Halk ekonomisinin yeniden kurulması yeni bir işçi-köylü ordusunun kurulması gerekiyordu.

Lenin, Trotsky'nin dahil olduğu soldan ve sağdan bir sürü muhaliflere rağmen, bunu azimle uyguladı. Emekçilerin dünya çapında kurtuluş hareketlerini desteklemek için en iyi yolun işçi ve köylülerin sovyet iktidarını pekiştirme olduğu kanısında idi. Bir ara barış görüşmelerinin kesilmesi ve Sovyet anavatanının Alman istilâsı ile karşılaşması tehlikesi belirdi. Leninin çağrısı üzerine Sosyalist anavatanı savunmak için onbinlerce işçi ve köylü gönüllü olarak koştu.

Bu sıralarda Lenin'in barışa karşıt olanlara karşı Pravda'da yazdığı makaleler bu konularda işçilerin ve genellikle halkın bu konuda aydınlanması için büyük önem taşımaktaydı. Bunlara örnek **«Devrimci Kisve Hakkında»**, **«Uyuz illeti Hakkında»**, **«Barış ya da Savaş»**, **«Talihsiz Dünya»**, **«Ağır, Oysa Gerekli Ders»** tir.

6 Mart 1918 de Petrograd'ta 6. Parti Kongresi açıldı. Bu kongre. Ekim Devriminden sonra yapılan ilk kongredir. Kongre Lenin'in **Savaş ve Barış** karar suretini kabul ederk Rusya ile Almanya arasında barış yapılması gerektiğine karar verdi. Bu kongrede Leninin önerisi üzerine, partinin adı Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) oldu.

Gene ayni kongrede, 1903 yılında kabul edilip de uygulanmış ve tarihi görevini yerine getirmiş bulunan — Çarlığın yıkılması, kapitalist iktidarına son verilmesi ve işçilerin, köylülerin iktidarının kurulmasına ilişkin program — uygulanmıştı. Sosyalizmin kurulmasına ilişkin yeni bir program hazırlanması Lenin'in başkanlığında özel bir komisyonun çalışmasıyla gerçekleşti.

Lenin Marks ve Engels için dikilen anıtı (yanda) **ve çalışma odasında Pravda'yı tetkik ediyor** (üstte)

11 Mart 1918 de başkent Moskovaya taşındı. Bundan sonraki dönem, Lenin'in başkanlığında gerek sol sosyalist Devrimcilerin gerekse Menşeviklerin karşı durmalarına rağmen Sosyalizmin kurulması için büyük adımların ve girişimlerin yapıldığı dönemdir. Burjuvazinin, eski düzen özleyicilerinin baltalamalarıyla Rusya'da özellikle yiyecek sorunu kötü bir duruma düştü. Lenin'in çağrısı üzerine başta Petrograd işçileri yiyecek müfrezeleri kurdular, köylere yollandılar. Köy burjuvaları nın hakkından gelindi. Sovyetler köylerde güçlendi. Orta halli köylüler Sovyet iktidarına kazanıldı.

1918 yılı Haziranında Rusya Cumhuriyetinin ilk Anayasa'sı kabul edildi.

Bu barış günleri fazla sürmedi, Dünya proletaryasına devrim yolunu gösteren Rus proleteryasının hareketini yuvasında ezmek, ve Rus çarına ve Burjuvazisine verilen borçları yitirmemek için müdahale savaşları başlatıldı.

1918 Yazında Amerikan, İngiliz ve Fransız orduları Murmansk'ı ele geçirdiler. Japonlar İngilizler ve sonradan da Amerikan askerleri Vladivostok'u işgal ettiler.

Bütün bu dış müdahaleler sı-

rasınd
vaş h
öneris
mand
ci sav
ların
Blyuh
Bcdyo
Kotov
Chapa
çok b
vardı.

Le
da ve
işçi ve
sıyla S
saldırı
fedaka
pıldığı

Vladimir İliç Lenin

rasında Lenin, Kızıl Ordu'nun savaş hareketlerini yönetti. Lenin'in önerisi üzerine açılan savaş ve kumanda kurslarında birçok devrimci savaşçı ve komutan yetişti. Bunların arasında M.V. Frunze, V.K. Blyuher, M.N. Tuhachevsky, S.M. Bcdyonny, K.M. Voroshilov, G.İ. Kotovsky, A.Y. Parhomenko, V.İ. Chapayev, N.A. Sçors ve daha birçok büyük kumandan ve yönetici vardı.

Lenin'in çelik önderliği altında ve devrime inanmış devrimci işçi ve köylülerin inanılmaz çabasıyla Sovyet anavatanı 14 ülkenin saldırısına karşı durdu. İnanılmaz fedakârlıkların yarış halinde yapıldığı bu sıralarda Lenin'in önerisi ile kurulan **Büyük Girişim** (Lenin'in bu konudaki makalesinin adıdır) 1 Mayıs 1920 de Lenin'in de katıldığı gönüllü çalışma gruplarıyla sonuçlandı. En önemli sorun olan üretimin arttırılması konusunda Lenin «Emeğin üretim gücü, yeni toplumsal düzenin zaferi içinde, son çözümlemede en önemli, en başta gelen unsurdur» diye yazıyordu.

Yabancı müdahalecilere ve karşı devrimcilere karşı yürtülen savaşın en hararetli anında 8. Parti Kongresi toplandı. Kongrenin açıldığı 18 Mart, Paris Komününün yıl dönümüydü. Lenin'in raporu üzerine Kongre, orta halli köylülerle sağlam birlik kurma siyaseti uygulanması kararlaştırıldı.

Lenin'in başkanlığında bir komisyonun hazırladığı yeni parti programının kabul edilmesi ile kapitalizmden sosyalizme geçişte partinin görevleri belirtilmekteydi.

1919 Yılının Martında Lenin'in çağrısı ile III. Enternasyonal kuruldu ve Moskova'da ilk toplantısını yaptı. Bu toplantıda Lenin, burjuva demokrasisi ile Proletarya diktatörlüğünü açıkladı. Gene bu sıralarda bu sorunla ilgili olarak **Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky** adlı kitabını yayınladı.

Bu arada birbiri ardından olagelen devrimler sonucu 1919 İlkbaharında Macaristan'da Sovyet iktidarı, Almanya'da ise Bavyera Sovyeti kurulmuştu. Lenin bunları büyük çoşku ile karşıladı. Macar devriminin yöneticisi Bela Kun'u destekledi. Almanya'da Clara Zetkin'e yazdığı bir mektupta «Sizin, Mehring yoldaşın ve Almanyadaki öbür Spartakist arkadaşların kafa ve yürekleriyle bizden yana olmalarına son derece memnunuz» diyordu.

1920 yılında genç partililere **Komünizmin Çocukluk Hastalığı: Solculuk** adlı kitabını yazdı. Bu kitapta Bolşevik partisinin doğuşu, mücadelesi anlatılıyor, bundan diğer partiler için ne gibi dersler çıkarılması gerektiği belirtiliyordu.

1919 yılının sonunda Kızıl Ordu bütün cephelerde düşmanı ezmağa başladı ve ülke bir barış soluğu alabildi. Lenin ve Bolşevik Partisi, güçlerinin büyük bir kısmını hemen ekonomik kuruluşa, ulaştırma, yakıt üretimi ve ekonominin diğer kollarının düzenlenmesine aktardılar. Partinin 9. Kongresi bu koşullarda açıldı.

TİP'te proleter devrimci yeni mevziler

Bakırköy Kongresi

Bakırköy kongresi, proleter devrimcilerine ve partili sendikacılara önemli dersler, tecrübeler kazandırdı. Bu ilçede, İstanbul'un diğer ilçelerinin aksine, muhalefet grubunu ne Aybarcılar ne de Arenciler meydana getiriyordu. Proleter devrimcilerine karşı çıkma görevini sendikacılar yüklenmişlerdi. Ve bunu ne yazık ki, Amerikan tipi sendikacılık oyunlarıyla yürütme çabasına düştüler.

Türk Solu okuyucuları, 81. sayısının 16 sayfasında yayınlanan bir bildiride, sendikacıların Aybarla ittifak ettikleri dönemde baş vurdukları bir oyunun açıklanıldığını hatırlayacaklardır. Bu bildiride bazı ilçelere, partiye hiç uğramamış işçilerin kayıt fişlerinin toplu halde getirildiği, ve ilçe yöneticilerini bu üyelerin kayıtlarını kabule zorlandığı belirtiliyordu. İşte tam bu sırada o zamanın Genel Başkanı Mehmet Ali Aybar, partinin büyük bir gelişme içinde olduğunu ve işçilerin akın akın partimize kaydolmaya başladığını belirtiyordu. Proleter devrimcileri, bu sözlerin ardında yatan gerçeği açıkladılar fakat aynı zamanda oy deposu gözüyle de bakılsa işçilerin partiye kaydolmasının, oportünizmin değil, eninde sonunda proleter devrimci hareketin yararına olacağını belirttiler.

Bakırköy kongresi Aybar Sendikacı ortaklığının dürüst olmayan bu hareketine proleter devrim cilerinin doğru yorumladığını ortaya koydu. Sendikacılar kongrede kendi adamlarını seçtirebilmek için bir zamanlar partiye kağıt üzerinde kaydettikleri ve also ay içinde partiye bir defa bile uğramamış işçileri minübüslerle kongreye taşıdılar. Ancak sonuç hiç de umdukları gibi olmadı. Neden? Çünkü, sendikacılar iki önemli noktada yadılgıya düşüyorlardı: **İşçilerin devrimci politikayı anlayabileceği gerçeğini göremek ve ideolojik mücadelenin önemini küçümsemek.** Bu iki yanılgı onların hesaplarını yanlış çıkardı. Ve minübüslerle getirilen işçi arkadaşlar proleter devrimcileriyle ortak davranarak Bakırköy'ü devrimci bir yönetime kavuşturdular.

Proleter devrimcileri bu başarıyı nasıl sağladılar? Bu başarı yalnızca sendikacıların düştüğü hatalardan mı ileri geliyordu? Hiç şüphesiz ki hayır. Eğer bu başarıyı yalnızca sendikacıların düştüğü hatalara bağlarsak 7 saat boyunca doğru devrimci ideolojiyi cesaretle savunan ve sendikacıların — ne yazık ki — ekonomizmin en ilkel demogojik kalıplarıyla çektikleri nutukları yerden yere çalan Bakırköylü militanların uzun süreli çalışmalarını küçümsemiş olmazmıyız?

Gerçek şudur ki, ekonomizmin en ilkeline ve Amerikan tipi sendikacılık oyunlarına karşı 7 saat mücadele eden militanların hemen hepsi Bakırköy'lüydü ve bu güçlerini, bir yıldır sürdürdükleri devrimci mücadeleden alıyorlardı. Aybar oportünizminin, diğer birçokları gibi, mefluç hale getirmek istediği Bakırköy ilçesi, buna direnmiş ve bir yıl boyunca devrimci ideolojik eğitimi ve devrimci pratği aksatmamıştı. Her pazartesi yapılan eğitim çalışmaları, çevre fabrikalarla kurulan ilişkiler, seçim çalışmalarına aktif olarak katılmaları bunun en güzel örnekleriydi. İşçi—Köylü Gazetesi, yalnız Bakırköy ilçesi militanları tarafından 2000 adet satılıyor du.

Demek ki kazanılan zafer aslında saflarımız için de bir sürpriz değildir. Bakırköy ilçesi, oportünizme karşı yürütülen mücadelenin önemli tepe noktalarından biriydi. İlçe içinde ideolojik mücadelenin uzun bir geçmişi vardır. TİP'in son olağanüstü kongresinden sonra gelişen ve sosyalizmin bilimi üzerinde birliğe ulaşan partili militanların omuz omuza verek ,bu birliği bozmak ve ezmek isteyen merkez yöneticilerine karşı yürüâttükleri toplu mücadele çeşitli safhalar göstermiş ama her seferinde ortaya çıkan sonuç proleter devrimci hareketin gelişmesine ve yayılmasına sebep olmuştur.

Olağanüstü büyük kongreden sonra, Bakırköy ilçesi için olağanüstü kongreye gitme kararı alınmış, tüzük gereği yeterli imza toplanmış ve bu istek İl Yönetim Kuruluna bildirilmişti. Aynı biçim de diğer bazı ilçelerde de imza toplamaları üzerine kongreler yasaklanmış ve böylece «atanmış» yönetim kurulları devri başlamış oldu. Bundan sonra, kongreye kadar Bakırköy ilçesinde tam dört tane atanmış ilçe yönetim kurulu değişti. Proleter devrimcilerin titizlikle, ama dürüst unsurlara karşı dostça yürüttükleri ideolojik mücadele sonucu, il Yönetim Kurulu tarafından atanan ilçe yönetim kurulları üyeleri büyük çoğunlukla devrimci saflara katılarak atanmışlığı reddettiler ve yönetim kurullarından istifa ettiler. Böylece gittikçe gelişen proleter devrimci safları ezmek yolunu tutan oportünist yönetim, ilçemiz üyesi yedi arkadaşı haysiyet divanına vermedi. Ama bu hareket de, umulanın aksine, devrimci hareketi hızlandıran, kamçılayan bir etken olmaktan ileri gidemedi.

Dokuz ay önce başlayan ve hiç aksamadan bugüne kadar ve hiç aksamadan bugüne kadar her hafta düzenli olarak sürdürülen ve başlangıçta Bora Gözen, sonra Şevki Akşit tarafından yürütülen eğitim çalışmaları, Mihri Belli ve Dr. Hikmet Kıvılcımlı' nın konferansları ile devam etti ve ilçe üyelerinin ideolojik birlik esasları üzerindeki devrimci dayanışmaları, eylem olarak, devrimci mücadelemizin bütün alanlarında en aktif biçimde kendini ortaya koydu. Her sayı 2000 adet İŞÇİ — KÖYLÜ Gazetesi satmak, işçilerimizin ve köylülerimizin demokratik mücadelelerine toplu olarak katılmak, anti-emperyalist hareketlerde aktif rol oynamak ve bütün bunların sonunda, geçen hafta yapılan kongrede oportünizmi kesin yenilgiye uğratarak ilçeyi ele geçirmek... İşte bütün bunlar, bilimsel sosyalizmin ilkeleri üzerinde birleşmenin, arkadaşça dayanışmanın ve omuz omuza mücadele vermenin sonuçlarıdır.

Pazar günü kongre salonuna getirilen işçi arkadaşlar şu sözleri duydular proleter sosyalistlerinin ağızlarından:

«TİP'i bugüne kadar yönetenler işçi sınıfına, partimize ve halkımıza ihanet etmişlerdir! İşçi sınıfının devrimci ideolojisini kundaklamak isteyerek, onu yürüteceği mücadelede, devrimci unsurlardan tecrit etmeye kalkışmışlar, kuracağı ittifakları sabote ederek ihanetlerini pekiştirmişlerdir. Bugün, sözüm ona devrimci sendikacı geçinenler, ne yapmışlardır? İşçilerimizin alın terinden sırtından toplanan milyonlar hangi devrimci eylemlerde kullanılmıştır?

Gerçek devrimciler proleter sosyalistleridir, İşçi sınıfı iktidarının gerçekleşmesi için hayatlarını koyanlar, bu uğurda çekinmeden canlarını feda edenlerdir.» Böyle diyordu Bilal Kardik arkadaş..

Daha sonra söz alan Osman Yalın, Devrimci safların hızla bilinçlendiğini, gittikçe gelişen proleter devrimci hareketin sonunda oportünizmin temizleyeceğini ve TİP'in mutlaka devrimci bir yönetime kavuşacağını söyledi ve sosyalist birpartinin unsurlarını anlattı

Kongre sonucunda ilçe başkanı olan Metin Göktürk de şöyle koyuyordu meseleyi: «İşçi sınıfının devrimci siyasi partisi ile, işçilerin ekonomik mücadelelerinin örgütü olan sendika örgütünü birbirine karıştırmamak gerekir. Her işçi, yanlızca «işçi» oluşunun ona verdiği demokratik hakkını kullanarak bir sendikanın üyesi olabilir. Ama işçi olmak, yanlızca bu nitelik, sosyalist bir partinin üyeliği için yeter şart olamaz. Çünkü o, işçilerin örgütü değil işçi sınıfının devrimci siyasi örgü-

mücadele kazandı!

tüdür. Ve onun içine ancak ve ancak, bu sınıfın ideolojisini benimsemiş, proleter sosyalizminin teorisini hazmetmiş, bunu eylem içinde ispatlamış proleter devrimcileri girebilir. İşçi sınıfının politik mücadelesinden «işverenlere ve hükümete karşı ekonomik mücadeleyi» anlayan ve görüşlerini partimiz içinde yayarak, Tip'i işçi sınıfının kendiliğinden gelme. mücadelesinin dar alanına hapsetmek isteyen oportünistler, işçi - aydın ayırımı yaratarak, işçileri, proleter sosyalisti aydınlardan tecrit etmeye çalışmakta ve böylece, bilimsel sosyalizmin işçi sınıfına götürülmesini engellemektedirler.»

Bundan sonra söz alan Hasan Çakır, Kayhan Şahinbeyoğlu ve Kabil Kocatürk, devrimci ideolojiyi ortaya koydular ve çeşitli pratiklerden örnekler verdiler. Kongrenin oybirliği ile aldığı kararla bir konuşma yapan Beşiktaş ilçesi üyesi Cemile Çerçel, de şöyle konuştu:

«Amerikan emperyalizmi ve yerli işbirlikçilerinin plânladığı oyunlar ve saldırılar karşısında partimiz bugüne kadar nasıl bir tavır almıştır? Bu tavır pasif bir tavırdır. Hatta, son tahlilde yürütülen devrimci mücadeleye «karşı» bir bir tavırdır.

Türkiyede son yıllarda, hızla gelişen devrimci eylem, gençlerin demokratik üniversite uğrunda, işgalleri, boykotları ve anti emperyalist hareketleri ve kitlelere yayılmaya başladı. Gençlik hareketleri karşısında, ki bu hareketleri yürtenlerin büyük çoğunlu

partili idi. TİP yöneticilerinin tutumu olumlu olmamıştır. Tip yöneticeleri bu hareketleri kınayıcı bldiriler yayınlamışlar, konuşmalar yapmışlardır. Fabrika işgallerinde demokratik köylü hareketlerinde partinin durumu hep aynıdır. Böylece TİP devrimci hareketin dışında ve gerisinde kalmıştır.

Anti emperyalist mitinglere parti militanlarının katılmaması kararları, Yarımca Seramik'deki direnişte işçileri mitingden alıkoyma girişimleri ve bu tür pasifist, gerici ve bölücü hareketler hep belirli bir yönetimden şırınga edilmiştir.

Burada işçi - aydın ayrımı yapnak isteyen bir takım oportünist sendikacılar bu yönetimin ortağıdırlar. Meydanlarda kurşunlanan devrimcilere de «burjuva çocuğu» mu diyeceksiniz? Bu ayıptır arkadaşlar! En iyi işçi, mücadelenin en önüde gidendir. Fabrikada tezgahın tezgahın başından, örgütünde devrimci mücadelenin içine koşandır.»

Konuşmalar böylece sürüp gidiyor ve özellikle işçiler meseleleri anlamanın hareketliliğini sürdürüyorlardı. Ve «biz meseleleri anladık, sonuna kadar sizlerle beraberiz» diyorlardı proleter devrimci arkadaşlara.

larını çıkardılar kürsüye. Şöyle diyordu kürsüye gelen sendikacı: «Ben işçiyim. Babam köylüdür. Ben teoriden filan anlamam, oportünizm, emperyalizm, revizyonizm... bunlar ne demektir. Bizim bunlara ihtiyacımız yoktur. Biz iş kanununu öğrenelim ve bunu öğretelim. Sosyalistlik budur!»

Sonunda seçimlere geçildi. Proleter devrimcilerin listesi büyük farkla kazandı. Sonuçlar açıklandıkça hep birlikte bağırıyordu kongre:

BAĞIMSIZ TÜRKİYE! VE YASASIN PROLETER DEVRİMCİLERİN İLKELER ÜZERİNDEKİ BIRLİĞİ!

Erzincan Merkez ilçe kongresi

Kongre sonunda seçilen YönetimKurulu şöyledir: Metin Göktürk, Tayfur Güzelyazıcı, Hüseyin Gözükızıl, Yüksel Ertümen, İsmail Lamba, Ramazan Kurtuluş, Zeki Girgiçli.

4/12/1969 günü yapılan TİP Erzincan merkez ilçe kongresi proleter devrimcilerin ideolojik hakimiyeti altında geçmiş ve kongre sonunda yapılan seçimleri tam liste olarak proleter devrimcileri kazanmıştır.

Kalabalık bir topluluk önünde başlayan kongre, TDGF üyesi İbrahim Yiğit'ın divan başkanlığına seçilmesi ile başlamış ve ilk olarak, emperyalizme karşı mücadele verirken, kiralık katiller tarafından şehit edilen devrimciler adına saygı duruşu yapılmıştır.

Faaliyet raporunud okunması ve yönetim kurulunun ibrasından sonra, verilen bir önerge üzerine, divan başkanı İbrahim Yiğit, genel olarak devrimci mücadelemiz partinin bugünkü durumu ve çözüm yolları üzerine bir konuşma yapmıştır. Konuşmasında, proleter sosyalistlerinin işçi sınıfı ide. Celal Beyaz ve çevresindekiler yenilgilerin telaşı ile bir arkadaşolojisini kendilerine eylem klavuzu kabul ettiklerini, oportünistlerin lafta devrimci gözükerek eylemden kaçtıklarını, bilimsel sosyalizmin ustalarının eserlerinin parti üyelerince öğrenilmesinin

engellenmek istendiğini, oportünistlere göre, parti tüzüğünü öğrenmenin sosyalist olmak için yeter şart olduğunu, işçilerin ve köylülerin demokratik mücadelelerinde, anti-emperyalist hareketlerde parti yöneticilerinin ve bugün bilimsel sosyalizme sahip çıkar görünmekte olanların bu hareketlerden kaçtıklarını ve hatta karşı bir tutumu benimsediklerini, parti içinde proleter sosyalizmini savunan devrimci militanların toplu olarak ihraç edildiğini anlatmış ve konuşmasını şöyle bitirmiştir: **«Bugün Türkiye, ekonomisi, siyaseti, kültürü ve eğitimi bakımından, milli savunması bakımından, emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen, bağımlı bir ülkenin bütün özelliklerini taşımaktadır.**

Önümüzdeki devrimci görev, milli demokratik devrimi gerçekleştirmek yani, tam bağımsız, gerçekten demokratik Türkiye'yi kurmaktır. Devrimin temel sloganı, bize, mücadelemiz içinde dostumuzu ve düşmanımızı doğru teşhis ederek, etkili olma imkanını verir.»

Daha sonra söz alan Gürkan Rişvanoğlu, bugünkü devrimci mücadelenin antiemperyalist ve anti feodal mücadele olduğunu, mümkün olduğu kadar geniş kitleleri mücadelenin içine sokmamız gerektiğini, parti yöneticilerinn oportünist tutumlarında Aybar ve Aren'in ortak sorumluluğu olduğunu anlattı ve Türkiyenin içine düştüğü çıkmazdan kurtulabilmesinin, bütün milli halk sınıflarının katılacağı bir milli kurtuluş müca delesi ile mümkün olabileceğini ortaya koydu.

Bundan sonra konuşan Ali Kepez, oportünist yöneticilerin eleştirisini yaptı, ve Aybar'ın seçimlerde, TİP'in devrimci niteliğini yok sayarak «12 bin oy getirecek», diye toprak ağalarını kontenjandan aday göstermesini eleştirdi, Aybar ve Aren oportünizmi arasında teorik ve pratik bir fark mutlaka devrimci bir yönetimin hakim olması gerektiğini belirtti. Ve sözlerini, **«Yaşasın tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye»** diyerek bitirdı..

Son olarak söz alan Ali Temel Kurtaran: **«Gençliği devrimci mücadelede yalnız bırakmamamız gerekir. Bağımsızlık mücadelesini hep beraber vereceğiz.»** demiştir.

Bundan sonra kongrede oybirliğiyle milli demokratik devrim stratejisini kabul ettiğini açıklamış ve seçimlere geçilmiştir.

Yeni seçilen yönetim kurulu şu devrimci arkadaşlardan kuruludur:

Kâzım Pınar, Kâni Kanbolat, İsmail Fırat, Fuat Bayramoğlu, Doğan Yiğit, Ali Zengin Hüseyin Ergün, Mehmet Eren.

Kongrenin aldığı kararlar da şunlardır:

1 — Bütün üyeleri İşçi - Köylü, Türk Solu ve Aydınlık gazete ve dergilerin abone etmek ve abone bulmak.

2 — İstanbulda kurulan Devrimci Gençlik Federasyonu ile bağ ilişki kurularak ortak eylem imkânlarını aramak.

3 — Atatürk Üniversitesi Devrimci eGnçlik Federasyonu ile bağ kurup gereken devrimci bildirileri temin etmek.

4 — Partiye üye kaydetmek.

T.D.G.F. Genel Yönetim Kurulu toplandı

Memet Altun

Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu'un genel yönetim kurulu toplantısı 18 Ocak pazar günü S.B.F. anfisinde yapıldı. Toplantıyı açan başkan Atilla Sarp Merkez yürütme kurulunda çıkan ihtilafları açıklayan bir konuşma yaptı. Faaliyetleri ve özellikle Aydınlık dergisi sahipliği için çıkan olayları anlattı. Proleter Devrimci aydınlığın «küçük burjuvaziye fazla pirim veren» bir sağ sapma içinde olduğunu «küçük burjuva kuyrukçuluğu» yaptığını, Aydınlık ekibinin kendi aralarındaki «Masonik birlik» sayesinde gençlik eylemini kendi emirlerine almaya çalıştıklarını ve gençliği pasifize ettiklerini söyledi.

Arkasından söz alan Aydınlık yazı kurulundan Ömer Özerturgut Türkiyede devrimci hareketin gelişim tarihini anlatarak, kendilerine yapılan ithamların yersiz olduğunu, bugün kendilerini küçük burjuva kuyrukçuluğu ile suçlayanların Milli demokratik devrimde proletarya öncülüğünün şart olduğunu söyliyerek; Türk Solu ciltlerinden Mihri Belli'ye ait pasajlar okudu ve bunların Aydınlıktaki tahlillerden daha sağda olduğunu, proletaryanın öncülüğü meselesinin ilk defa Aydınlık'ta doğru bir şekilde ortaya konulduğunu anlattı. İki buçuk saat konuşan Ömer Özerturgut, Aydınlığın mülkiyeti konusundaki olaylara değinerek, devrimciler arasındaki çözüleceğini, temsili manâdaki burjuva mülkiyetini, ve kaba kuvveti kullanmanın yanlış olduğunu anlattı. Konuşma arasında kendisine sorulan sorularada cevap veren Ömer Özerturgut, Devrim dergisinde çıkan bildirinin kötüye kullanıldığını, kendisinin «İşçi partisine karşı başka bir parti kurulmasının sözkonusu olmadığına» dair sözlerinin Türkiyede proletaryanın partisi kurulmaz gibi yorumlanmak istendiğini; böyle bir şey söylemediğini, açıkladı. Milli Demokratik Hareketler konusunda da, bu tür bir tanımlamanın mücadelemiz için gerekli olduğunu ve kavram olarak ta Mao Zedung'a ait olduğunu hatırlatarak sözlerini bitirdi.

Arkasından konuşan Gün Zileli Türk Solu ciltlerinden Mihri Belli'ye ait pasajları okuyarak, ve bunların Aydınlıktaki ifadelerini kıyaslayarak, kendilerine yöneltilen sağ sapma iddiasının yersizliğini anlattı. Bu iddiaları getirenlerin de koymaları gerektiğini söyledi. Eleştirilere cevap veren Atilla Sarp, Mihri Belli'ye ait görüşlerin kendilerini ilzam etmediğini, Mihri Belliye göbek bağıyla bağlı olmadıklarını belirtti.

İstanbul Bölge yürütme kurulundan Ömer Güven, Şahin Alpay' ın Aydınlıkta çıkan bir yazısında «Bugün için Türkiyede proletaryanın öncülüğü için gerekli objektif ve subjektif şartlar tam olarak olgunlaşmamıştır» ifadesini eleştirerek Türkyede işçi sınıfı hareketinin gelişkin olduğunu, Şahin Alpayın Bunu görmemekle idealizme düştüğün iddia etti. «Teori Pratik» ten idealizim aleyhine şartları meselesi olduğunu belirterek; «Leninizmin İlkeleri» nden devrim şartlarının, dünya şartları olduğuna ait bir pasaj okudu. Milli Demokratik Devrim ve Milli Demokratik Hareket ayrımı yapmanın küçük burjuva kuyrukçuluğu olduğunu belirterek sözlerini bitirdi. Arkasından söz olan Robert Kolej delegesi Nail Satlıgan, Ömer Güven'i eleştirerek, Proletarya mücadelesinin varlığı şartlarıyla proletarya, proletarya öncülüğü ve devrim şartlarının birbirine arıştırıldığını söyledi ve Ömer Güvenin devrim şartlarına ait bir gerçeği öncülük şartı gibi ortaya koyduğunu açıkladı. Daha sonra Milli demokratik devrim Milli demokratik Hareket ayrımının Mao Zedung'a ait olduğunu söyliyerek, Proletarya öncülüğünün zorunluğunu kavramak için bu ayırımın gerekli olduğunu bunun kuyrukçulukla ilgisi olmadığı gibi aksine küçük burjuvazinin rolünü abartanların bu ayırıma karşı çıkabileceğini söyledi. Ve gerçek proletarya partisi konusunda bugün Ömer Özerturgutu suçlayan Mihri Bellinin devrimci TİP Haberlerindeki bir yazısında T.I.P in proletaryanın gerçek partisi haline gelebileceği yolunda sağ bir görüşü savunduğunu ifade etti. Daha sonra yapılan konuşmalar genellikle bu konular etrafında geçti ver her konuşmadan sonra başkan Atilla Sarp eleştirilere cevap verdi. Dinliyicilere açık olarak yapılan ve zaman zaman konuşmacıların sözlerine müdahale edilen toplantıda İ.T.Ü.Ö.B, Başkanı Tarık Almaç söz alarak hareketimizin genel karekterinin ilkelik ve öğrencillikten gelme küçük burjuva karekterde olduğunu ancak bu hareket içinde ilkel mahiyette de olsa işçi köylü kitleleriyle bağ kurmak ve bu yolda faaliyet göstermek isteyen bir eğilimle öğrenci hareketleri yoluyla dolaylı yoldan etkileme eğilimi arasındaki ayırımın temel olduğunu belirti. Bunlardan biri birincisinin örgütlenme ve sürekli çalışma bakımından olumlu davranışı temsil ettiğini diğerinin öğrenci hareketlerine yaslanmak olduğunu söyliyerek «Ne yapmalı» dan pasajlar okudu ve bu kitabın bir daha dikkatlice okunmasını tavsiye etti. Tarık Almaç hareketin genel olarak başlangıçtan beri bü tünsel bir ideolojik birliğe ve bir kol karekterine sahip olmasını göz önüne alarak, beliren yanlış eğilimlere sapma kelimesi kullanmanın gerçeği tam ifade etmediği kanısında olduğunu belirtti.

Teknik Üniversiteden Mehmet Altun eleştiri ve bilimsel tavrın gerekliliğini teorinin pratiğine bağlılığına işaret ederek; Aydınlığa yöneltilen eleştirilerin ve teorik itirazların, sağ sap ithamlarını suniliğine ve gerçeği yansıtmadığını belirtti. Ayrılığın sebepleri olarak, öğrencilikten gelme küçük burjuva karekter, gerici saldırı ve polis baskınlarının devrimci kadrolarda yaratığı lumpenleşme eğilimi gerçek devrimci hareketlerden kopuk ve örgütlü faaliyetlerden uzak olma konuları üzerinde durdu. Saflarımızda küçük burjuvalığın pratikte kitleler içinde faaliyetin önemini kavramamak, TİP. içindeki faaliyeti küçümsememek, Işçı - Köylü gazetesine ilgisizlik, devrimci teoriye karşı arddiyetsiz tavır ve genel olarak örgütlenme şeklindetezahür ettiğini, bunun işçi köylü kitlelerle bağlar kurmada olduğu kadar öğrenci eylemleri bakımındanda zorunlu olduğunu belirtti.

Daha sonra konuşan Ezel İnanç yazılı bir eleştiri getirdi ve yanlış mücadele anlayışlarına değinerek somut misallerle bu konuyu açtı. Sonuçta işçi, köylü kitlelerle bağ kurma zorunluğunu ortaya koyarak öğrenci hareketini sınırlandırma eğiliminin zararlı ve bizim için mücadele konusu olduğunu belirtti.

İstanbuldaki arkadaşları adına konuştuğunu söyleyen Nahit tören İ.T.Ü.Ö.B. ni eleştirerek İstanbulda da «sapmacılarla» mücadele ettiklerini, sendikalarlada ilişki kurduklarını açıklayarak İstanbuldaki İşçi Köylü gazetesini sattırmıyacaklarını söylediysede İstanbul üniversite delegelerinin buna katılmadıklarını belirtmeleri üzerine sözlerine son verdi.

Daha sonra açıklama yapan Atilla Sarp bu kararın Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu Merkez Yürtme Kuruluna ait olduğunu, şimdilik İşçi - Köylü için bir tavırları olmadığını ancak bazı şartları olduğunu belirtti.

Toplantı genellikle proleter devrimci Aydınlık grubunun kesin ideolojik hakimiyeti altında geçtiği, sağ sapma iddialarının üç cümleden öteye gelişletilemediği ve kuyrukçular v.s şeklinde itham seviyesinde kaldığı halde, yapılan merkez yürütme kurulu seçimi sonunda oy çokluğu sayesinde eski kurulda bulunan proleter devrimci Aydınlıkçılardan bir kaç kişi düşürüldü. İşçi köylü sattırmıyacağım diyen Nihat Törende İstanbul yürütme kurulu üyeliğine seçildi.

Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu Genel Yönetim kurulu toplantısı proleter devrimcilere, ideolojik birlik ve örgütlenme meselesinin, uzun ve sabırlı bir çalışma konusu olduğunu, devrimci birliğin geçici uzlaşmalarla asla korunamıyacağını birkere daha göterdi.

İstanbul Teknik Üniversitesi Kıbrıslı Türk Öğrenci Derneği Tüzüğüdür

Madde 1 — İstanbul Teknik Üniversitesi Kıbrıs'lı Türk Öğrenci Derneği adında bir dernek kurulmuştur. Derneğin merkezi İstanbuldur. Şubeleri yoktur.

Adresi: Gümüşsuyu Öğrenci Yurdu

Madde 2 — Derneğin amacı:

a — İstanbul Teknik Üniversitesi Kıbrıslı Türk öğrenciler arasında tanışma ve her türlü yardımlaşmayı sağlamak, Kıbrıs toplumunun bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine katkıda bulunmak, Türkiyeyi ve Kıbrısı tanıtmaktır.

b — Dernek siyasetle uğraşmaz.

Madde 3 — Derneğin amacını benimseyen her İ.T. Üniversitesi Kıbrıslı öğrenci derneğe yazılı olarak müracaat ve yönetim kurulu kararı ile üye olabilir, ve bir yazı ile dernekten ayrılabilir.

Madde 4 — Genel kurul yılda bir yönetim kurulunun belirteceği yer, gün ve saatte üyelerin katılması ile toplanır. Başlıca yetkileri şunlardır:

a — Hazır bulunan delegelerin salt çoğunluğu ile tüzüğü değiştirmek,

b — Faaliyet ve hesap raporlarını görüşüp karara varmak,

c — Organlarını seçmek,

d — Derneğin feshine karar vermek.

Madde 5 — Yönetim kurulu genel kuruldan seçilen 6 asli 1 yedek üyeden oluşur. Başlıca görevleri şunlardır:

a — Kendi arasından başkan, 2. başkan, sekreter, muhasip, veznedar, sosyal işler üyesi şeklinde iş bölümü yapmak.

b — Tüzük ve kanunlar uyarınca derneğin bütün faaliyetlerini yürütmek,

c — Genel kurula sunulacak raporları hazırlamak genel kurul gündemini tesbit etmek.

Madde 6 — Başkan: Yönetim kurulu toplantılarını yönetir, derneğin düzenli şekilde çalışmasını sağlar, gerektiğinde açıklama yapar.

2. Başkan: Başkanın bulunmadığı zamanlarda onun görevini eksiksiz yerine getirir.

Sekreter: Derneğin yazışmalarını yapar.

Muhasip: Derneğin mali işlerini düzenleyip hesapları tutar,

Veznedar: Gelir gider işlemlerini yürütür,

Sosyal işler üyesi: Sosyal ve kültürel işleri yürütür.

Madde 7 — Onur kurulu: Genel kurul taarfından seçilen 3 asli 2 yedek üyeden oluşur. Üyelerin disiplinsiz hareketlerini cezalandırır. İhtar, tektir ve dernekten uzaklaştırma cezaları verebilir.

Madde 8 — Denetim Kurulu: Genel kurul tarafından seçilen 2 asli 1 yedek üyeden oluşur. Derneğin mali işlerini denetler.

Madde 9 — Üyelik aidatı ayda 2.50 TL dir. İlk asli üye kaydı 5 TL dir. Her türlü kanuni bağış alınabilir, her türlü kanuni faaliyetlerden gelir elde edilebilir.

Madde 10 — Derneğin gelirleri bir banka hesabında toplanır. O hesaptan başkan ve veznedarın müşterek imzaları ile para çekilir.

Madde 11 — Yönetim kurulu kararı veya üyelerden 1/5 in yazılı isteği üzerine olağanüstü genel kurul toplanır.

Made 12 — Derneğin feshi bu amaçla yapılacak bir olağanüstü genel kurulda hazır bulunan delegelerin 2/3 oy çoğunluğu ile olur. Fesh halinde mevcutları mevcut Kıbrıs'lı örgütlerden birine bırakır.

Madde 13 — Bu tüzükte belirtilmeyen hususlarda yürürlükteki kanunlar ve teamüle göre hareket edilir.

Madde 14 — Ayni gaye ile kurulan Kıbrıslı öğrenci örgütleri ile birlik kurabilir. Bu kararı yönetim kurulu da alabilir.

Madde 15 — Derneğin kurucuları şunlardır:

Adı Soyadı, Menteş Abdi, Baba Adı, Abdi. Tabiyeti, Kıbrıslı. Mesleği, Öğrenci Doğumu, 1946. Adresi, Gümüşsuyu Ö. Yurdu.

Adı Soyadı, Hasan Raif. Baba Adı, Raif. Tabiyeti, Kıbrıslı. Mesleği, Öğrenci. Doğumu, 1948. Adresi, Şişli Öğrenci Yurdu

Adı Soyadı, İbrahim Solmaz. Baba Adı, Hüseyin. Tabiyeti, Kıbrıslı. Mesleği, Öğrenci. Doğumu, 1947. Adresi Şişli Öğrenci Yurdu

Adı Soyadı, Taner Sait. Baba Adı, Sait. Tabiyeti, Kıbrıslı. Mesleği Öğrenci. Doğumu 1946. Adresi, Kıbrıs Yurdu Sirkeci

Adı Soyadı, Erdoğan Cemal. Baba Adı, Cemal. Tabiyeti, Kıbrıslı. Mesleği, Öğrenci. Doğumu 1946. Adresi Kıbrıs Sirkeci

Adı Soyadı Hüseyin Hasan, Baba Adı, Hasan. Tabiyeti, Kıbrıslı Mesleği Öğrenci. Doğumu 1948. Adresi, Kıbrıs Yurdu Beyazıt

Nijerya'da federal bütünlük sağlandı

1960 yılında İngiliz sömürgeciliğinden kurtularak dörtlü bir Federasyon şeklinde siyasi bağımsızlığını kazanan Nijerya Cumhuriyetinin doğusundaki petrolce zengin Biafra emperyalistlerin kışkırtmasıyla 1967 de bağımsızlığını ilan etmişti.

Dünya emperyalist devletleri, bağımsızlığını yeni elde etmiş ülkelere düşmanlığın somut ifadesini bulan bir harekle, Biafra'ya silah ve her türlü yardımı yaparak savaşın uzaması için ellerinden geleni esirgemediler. Bu arada, emperyalist ekonomilerin silâh üretimine buldukları her pazara dört elle sarılmaları ve Nijerya hükümetinin kazanması halinde ülkelerden kesin olarak çıkarılmaları önleme düşüncesiyle parçalamak istedikleri Nijerya'ya da silâh satmaya devam ettiler.

30 ay sürülen ve din ayırımı gibi anlamsız nedenlere dayandırılan iç savaş geçtiğimiz hafta içinde Federal Nijerya kuvvetlerinin kesin zaferiyle sonuçlandı. Biafra'da askeri valilik göreviyle bulunurken Federal Nijerya'dan ayrıldığını ilan eden, Fiafra'nın batı kültürüyle teçhizatlanmış lideri Albay Ojukwu, başkent Owerri'nin düşmesinden sonra ülkesinden emperyalist Portekiz'e kaçtı. Batılı haber ajansları aracılığıyla dünya halklarına, Biafra'daki katliama engel olmaları yolunda yürek parçalayıcı mesajlar yayınlayan Ojukwu, halkını bu feci «katliama» maruz bırakmakta tereddüt etmişti. Ancak, gelişmemiş bir ülke şartları altında sürdürülen bu anlamsız savaşın sonucunda açlıktan ölen Biafra'lılara karşı Nijerya askerinin katliama girişilmediği gerçeği bölgedeki tarafsız Birleşmiş Milletler gözlemcilerince bile doğrulanıyordu.

Biafra-Nijerya arasında, Afrika'da önemli bir güç olma yolundaki Nijerya'nın gelişmesini baltalamak amacıyla sürdürülen savaşta dünya emperyalist ülkeleri kendi çıkarlarını gözetiyorlardı. Biafra'nın yanında yer alan Fransa, Ojukwu'ya derhal 6 milyon frank ödeyerek 96 milyon dolar tutarındaki ham petrol yataklarında imtiyaz sağlama yoluna başvurdu. Fransa aynı zamanda, Afrika'daki ilkel feodal kabile toplumlarının birleşerek güçlenmesinden ve emperyalizmin baskısından kurtulmalarına örnek olabilecek hareketlerin de önlenmesi açısından Nijerya'daki ayrılığı desteklemekte yarar görüyordu. Afrika'daki eski sömürgelerin muhafaza ve yeniden elde etmek çabasında olan Portekiz de Biafra'yı candan destekliyordu.

İngiltere ise, feodal bir yapı üzerine empoze ettiği federasyon sisteminin sürdürülmesinde ve gerek Biafra gerek Nijerya topraklarına yaptığı 850 milyon dolarlık yatırımların getireceği kârları düşünerek, Federal Nijerya'nın ülkede birliği sağlamasını istiyor ve destekliyordu.

Nijerya askerlerinin Biafra'nın bütn kalelerini ele geçirmesi ve Biafra'nın da teslim andlaşması imzalayarak Nijeryanın hukuki düzenlemelerini kabul edeceğini açıklamasından sonra, Federal Nijerya hükümetinin zengin doğal kaynaklarını değerlendirerek, Afrika'daki ilerici yönetimler yanında yer alması beklenir. Artık Nijeryalıların gerçek düşmanları olan emperyalizmi görüp ona karşı mücadeleye girişmesi gerekmek tedir.

Batı Almanya, Alman Demokratik Cumhuriyeti gerçeğini inkâr ediyor

Batı Almanya'da Sosyal Demokrat Hür Demokrat koalisyonu iktidara gelişinin hemen arkasından açıkladığı Doğu bloğuyla iyi ilişkiler politikasında koyulan hedeflere uygun davranmamaktadır. Bir yandan doğuyla iyi ilişkiler politikasına hız verilerek başka Moskova olmak üzere doğulu komşularla ilişkiler kurma yoluna gidileceği açıklanırken, öte yandan komşu Alman Demokratik Cumhuriyeti gerçeği yoluna gidileceği görmezlikten gelinmektedir.

Parlamentonun 14 Ocak tarihli oturumunda yaptığı önemli konuşmada Başbakan Willy Brand, Bonn'la Doğu Berlin arasındaki ilişkilere değinmiş bu ilişkileri eleştirmiş fakat bu ilişkilerin geliştirilmesi yolunda bir öneri getirmemiştir.

İlişkilere temel olacak ilkenin, rejim ayrılıklarına rağmen iki ülkenin ayrı devletler sayılamayacağı görünüşünden hareket eden Doğu Berlin tezini, Şansölye Willy Brandt konuşmasında muhalefetin de etkisiyle reddeder görünmüş, «Almanya'nın doğu kanadıyla daha iyi ilişkiler kurulabilmesi için her iki toplum düzeni arasındaki giderilmesi imkânsız ayırımların dikkate alınması gerektiğini» söylemiş, ancak bu biçimde diyalog zemini bulunabileceğini belirtmiştir.

Brant - Sosyal demokrasi maskesi -

19 Ocak tarihinde bir basın toplantısında konuşan Alman Demokratik Cumhuriyeti Devlet Başkanı Walter Ulbricht, Federal Almanya'nın ülkesne karşı izlediği politikayı ancak şu üç temel üzerine oturtması halinde ilişkilerin gelişebileceğini söyledi :

— Federal Almanya Avrupa'daki statükoyu ve özellikle Alman Demokratik Cumhuriyet ile Federal Almanya arasındaki sınırların uluslararası hukuka uygunluğunu şartsız olarak kabul etmelidir.

— Federal Almanya kendisini bütün Alman ulusunun tek temsilcisi olarak görmekten ve Demokratik Alman Cumhuriyeti ve Federal Almanya arasında hak eşitliği ve uluslararası hukuka dayanan normal ilişkiler kurulmalıdır.

Şimdiki tutumun sürdürülmesinin iki Almanya arasındaki ilişkilerin «Birleşmiş tek Almanya» yönünde gelşmelere temel olamayacağını söyleyen Ulbrcht, «Hitler'e karşı bir bütün olarak verilen mücadeleden 25 yıl sonra Willy Brandt'ın yaptığı konuşmada tarihi önemi olan bazı yeni unsurlar bulmayı umuyorduk,» diyerek Alman Demokratik Cumhuriyetinin bu konudaki iyi niyetini belirt miştir.

EMPERYALİZME KARŞI DÜNYA HALKLARI

ABD'nin Vietnam'da inatla sürdürdüğü saldırı savaşı kendi halkı tarafından da reddediliyor. Savaş endüstrisinin kaçınılmaz sonucu olarak giriştiği ve can çekişen emperyalizmin son bir gayretle sarıldığı Vietnam savaşına gönderilen genç ABD yurttaşları milli kurtuluş mücadelesi veren Vietnam halkına karşı savaşmayı kabul etmedikleri için mahkemelerde yargılanıyorlar. Son dört ay içinde 100 den fazla Amerikan askerinin gönderildikler Vetnam'da savaşa katılmama suçundan yargılandıkları bildiriliyor.

ABD uşağı Filipinler Cumhuriyetini iliğine kadar sömüren yabancı şirketlere karşı işçiler güçlü bir direniş gösteriyorlar. Notern Motors Company de çalışan işçiler ücretlerinden azlığı ve kötü çalışma şartlarını Filipinler başkanının sarayı önünde toplanarak protesto ediyorlar. İktisadi mücadelelerini yürütürken ortadan kaldırılmasını istedikleri kötü şartların altında ABD emperyalizmi ve onun işbirlikçisi hükümetin yattığını farkeden Filipin işçileri, bu mücadeleleri sırasında 3 de şehit verdiler.

Laos halkının emperyalizme karşı mücadelesi gelişiyor

Laos halkının yurtsever güçlerini içinde toplayan Patet Lao birlikleri Amerikan kuklası yönetimin elindeki bir stratejik bölgeyi daha ele geçirmiştir.

Vietnam Demokratik Cumhuriyeti ile Kamboçya arasındaki Laos toprakları üzerindeki çarpışma sonucunda proletarya öncülü, gündeki millici güçler Amerikan askerlerini ve kukla birliklerini püskürterek 7 numaralı ikmal yolunu ele geçirmişlerdir.

Öte yandan, Patet Lao komutanlığı tarafından yapılan açıklamada kasım ve aralık ayları içinde çarpışmalarda 4 bin düşman askerinin saf dışı bırakıldığı ve bir çok düşman aracının tahrip edildiği bildirilmiştir.

Laos halk ordusu Patet Lao'nun 19 Ocaktaki 21 inci kuruluş yıldönümü dolayısıyla Çin Halk Cumhuriyeti Savunma Bakanı Mareşal Din Piao, Patet Lao birlikleri komutanı Tı San Tun'a gönderdiği mesajında şöyle demiştir:

«Laos'un kurtuluşu ve egemenlik için Amerikalı emperyalistlere ve bunların uşaklarına karşı uzun yıllardan beri kahramanca savaşan Laos halk ordularını devrimci Çin Proletaryası adına kutlarız. Laos halkının yürüttüğü bu savaş dünya halk kitlelerinin devrimci eylemleriyle birlikte ilerlemekte ve devrimci Laos ve Tayland halkları Amerikan emperyalistlerine ve onların korkak uydularına gün geçtikçe daha sert darbeler indirmektedirler. Laos halkının devriminin önüne geçmek imkânsızdır. Yurtsever Laos halkı sürdürmekte olduğu bu halk savaşında keşin zaferi elde edecektir. Laos halkının emperyalizme karşı bu mücadelesinde 700 milyon Çinli de onların yanındadır.»

MARKS'ın mezarına saldırı

MARKS'ın Mezarına Sadırı(!)

Geçen hafta içinde İngiltere'nin başkenti Londra'da bulunan Karl Marks'ın mezarına bir bomba koydular. Karl Marks'ın kurucusu olduğu bilimsel sosyalizm bütün dünyadaki gerici ideolojileri yıkmıştır. Proletaryanın ve ezilen bütün halkların devrimci mücadelesini aydınlatan devrimci düşünce yığınları saran maddi güç haline gelmiştir. Bugün dünyanın üçte biri sosyalist bir toplumda yaşamaktadır.

Günümüzde de Proleter ideolojisi bilimsel sosyalizme karşı emperyalizm düşmanlığını sürdürmektedir. Her türlü tahrife rağmen bilimsel sosyalizmin güneşi, yığınların kurtuluşunun rehberidir. Her türlü «doğma» ya karşı olan Marksizme «Doğmacılık» gibi yakıştırmalar iflâs etmiştir.

Marks'ın mezarına yapılan saldırıyı da bu açıdan ele almamız gerekiyor. Devrimci düşünceye yapılan saldırılar boşa çıktıkça, emperyalistler ve bütün gericiler şaşkınlık içine düşüyorlar. Zavallılar onun kurucusu olduğu düşünce ve onun maddi gücüyle başa çıkamayınca mezarına saldırıyorlar.

Bu olay Marksizmin canlı devrimci gerçeğini gösteriyor. Onun mezarına saldırı bu bakımdan anlamlıdır!

Halkın Gazetesi'nin 1970'e ilişkin görüşleri

Çin Komünist Partisinin resmi organı **Halkın Gazetesi** (Jen Min Jibao) 1969 yılının olaylarını ele alan ve 1970'e ilişkin görüşlerini açıkladığı yazısında şöyle demektedir:

«1969 yılı dünya halklarının sosyalizmi gerçekleştirmek için kazanmış olduğu büyük zaferlerle doludur. 1970 yılında bu zaferler daha da yoğunlaşacak ve büyük önder Başkan Mao'nun 1960 yılı başında öngördüğü temel amaçlar kesinlikle gerçekleşecektir. 1970 yılında dünyadaki sosyal sistem kökünden değişecek ve bunu izleyen yıllarda dünya büyük devrimlere sahne olacaktır. 10 yıllık bu süre içinde halk düşmanları devamlı olarak hergün biraz daha gerilemiş, buna karşılık marksist-leninist devrimler, bayrağı daima daha yükseğe çıkartmışlardır.»

Yazıda Sovyetler Birliği Birleşik Amerika ile uzlaşmaya kalkışmakla suçlanmakta ve bu iki devleti ndünya halklarının kazanmış olduğu zaferler karşısında çıkmaza girdikleri ve birbirleri ile işbirliği sınırlarını daha da genişlettikleri belirtilmektedir. Yazıda, »Kapitalizm her geçen gün mahvına yaklaşmış, buna karşılık kendilerine sosyalizmi amaç edinen ülkeler her geçen gün refaha daha yaklaşmışlardır» denilmektedir.

Giap Vietnam Ordusunu anlatıyor

Son on yıl sırasında, KuzeyÇ halkı, birleşik bir halde, sosyalizmi kurmakla uğraşırken, Güney'de Amerikan Emperyalizmi saldırgan ve vahşiyâne bir savaşa girişti. Amerikalıların saldırgan ve savaşı seven icraatı, Vietnam Halk Ordusuna çok ağır bir sorumluluk yüklenmektedir. Bu sorumluluk ordumuzu, savaş gücünü sürekli bir şekilde kuvvetlendirmeye itmektedir. Böylece ordumuz, yenilenen bu gücü sayesinde bir yandan ülkemizin sosyalist rejimini savunabilir, diğer yandan da Güney halkının giriştiği devrimci mücadeleyi etkili bir şekilde omuzlayabilir ve bu yolla Hindiçini ve Güneydoğu Asya'nın barışına hizmet etmiş olur. Vietnam İşçi Partisi liderliğinin direktifleri ile hareket eden halkçı ordumuz, piyade birlikleri ile kuruldu. Zamanla güç kazanarak bugün, çeşitli silâhlarla donatılmış düzenli modern bir ordudur.

Biz bu düzenli ve modern orduyu kurarken bu ordunun ana ilkelerine daima bağlı kaldık. Bu ilkeler şunlardır: Parti komutanlığını güçlendirmek, sosyalist kültürü geliştirmek için şart olan siyasî çalışmalarla ciddî bir şekilde ilgilenmek; milliyetçiliği ve enternasyonalizmi desteklemektir. Subaylarla askerler arasındaki dayanışma, ordu ile halk arasında mevcut işbirliği, iç demokrasiye bağlılık, savaşta kahramanlık, sıkıntılara katlanma, fedakârlık ve verilen her görevi başarı ile yerine getirmek azmi, **ordumuzun gelenek haline gelen özellikleridir.**

Ordunun savaş gücünü artırmak ve devrimci karakterini geliştirmek amacı ile, subay ve askerlerimiz taktik, teknik ve diğer askerî eğitime ciddî bir şekilde devam etmektedirler. Biz askerî eğitim alanında, savaşta elde ettiğimiz tecrübelerden faydalanırız. Bunun yanında, diğer kardeş sosyalist orduların tecrübelerinden de istifade ederiz. Kardeş, sosyalist ordulardan aldığımız savaş tecrübelerini yeni bir şekilde ve ülkemizin şartlarına uygun bir biçimde uygularız. İşçi ve köylü ailelerden gelen ve esasında az bir kültüre sahip olan subay ve askerlerimiz, askerî bilgi ve tekniğin ustası olabilmek için çetin bir çalışmaya giriştiler. Ordu içindeki sosyalist yarışma sürekli bir şekilde gelişmektedir. Teknik bilgi ile donatılmış yüzlerce vurucu birliklerimiz vardır. Bunun yanında bir o kadar da yardımcı birliklerimiz bulunmaktadır.

Ayrıca, halkçı ordumuz, bir kısım vaktini iktisadî çalışmalara ayırır. Ön cephelerde çarpışan bir çok birliklerimiz, kollektif çiftliklerde, sınaî tesislerin kuruluşunda ve sulama işlerinde değerli çalışmalarda bulundular. Öte yandan, her engeli aşan ordumuz, halkın külfetini hafifletmek amacı ile, muhtaç olduğu bazı gıda maddelerini bizzat kendisi üretmiştir.

Biz, kültür ve sanat çalışmalarına da özel bir önem veriz. Her birliğin bir kulübü vardır. Profesyonel askerî sanat toplulukları yanında bir de ordu mensupları tarafından kurulmuş amatör topluluklar vardır. Bu faaliyetler, ordunun kültür seviyesini ve savaş gücünü artırır. Ayrıca, verilen her görevi yerine getirme için lâzım olan hamaset ve devrimci iyimserliği sağlar.

Biz, milis birliklerinin kurulması ve geliştirilmesine de önem veririz. Bu birlikler, savaş sırasında, esasında yarı silâhlı olan tüm milletin yanında yer alırlar. Gelecekte, en yeni silâh ve sistemle patlak vermesi muhtemel bir savaş bizim için ancak bir halk savaşı olacaktır. Biz bunu özel tecrübelerimize dayanarak söylüyoruz. Bizce silâhlı kuvvetler, üç unsurdan meydana gelmektedir:

1 — Düzenli ordu. 2 — Yarı silâhlanmış durumda bulunan halk, 3 — Milis kuvvetleri.. Burada şu noktayı belirtmek isteriz: Bugün Milis kuvvetlerinin ve halkın silâhlanmış savunma örgütleri, stratejik kuvvet halini almıştır. Son yıllarda, düzenli ordu, halkçı emniyet mensupları ve sayıları milyonları bulan, halkın silâhlanmış savunma örgütleri ile işbirliği yapan milis kuvvetleri, bütün Kuzey Vietnam'da düzen ve güvenliği sağladı, tarafsız karşı devrimcileri sindirdi ve Kuzey'de tahribat yapmak için Amerika'lılar ve bunların uşakları tarafından gönderilen casus ve fedaileri ortadan kaldırdı. Kısacası, biz, ordumuzu düzenli modern bir ordu haline getirmekle uğraşırken daima halkçılık çizgisi üzerinde yürüdük ve bu çizgiden ayrılmadık. Bugün biz, halkçı, devrimci ve modern bir orduyuz.

Arjantin halkının devrimci mücadelesi

ABD emperyalizminin sıkı denetimi altındaki Arjantin'de 1969 yılı içinde, zaman zaman ABD emperyalizminin ve onun tarafından beslenen Carlos Ongania'nın askerî diktatörlük rejiminin hâkimiyetine ağır darbeler indiren, kitlenin devrimci mücadelesinin güçlü saldırıları patlak verdi. Arjantin'deki kitle hareketlerinin canlı gelişmesi, bütün Lâtin Amerikan halklarının ABD'ye ve diktatörlüğe karşı, devrimci mücadelesinin mükemmel bir durumda olduğunu yansıtmaktadır.

Geçen yıl Arjantin halkının giriştiği kitle mücadeleleri, ülkede önümüzdeki on yıllar içinde beklenmedik kapsam, büyüklük ve şiddetteydi ve son yıllarda bütün Latin Amerika'da benzerleri ender görülmüştü. Devrimci mücadelenin bu hücumlarından korkuya düşen ABD tekelci kapitali Arjantin'de «yeni, karışık ve dengesiz bir dönemin» başladığı yolunda alarm çığlıkları atmaya başladı.

Arjantin halkının devrimci mücadelesinin Cordoba'da olan bir atılımı, kısa zamanda, ülkenin en büyük on şehrine yayıldı ve bir milyon işçinin katıldığı ülke çapında genel bir grev şekline büründü. Bunu, Ağustos ayında 2 buçuk milyon işçinin etkili grevi izledi. Eylül'de, Arjantin'in üçüncü büyük şehri Rosario'da başlayan 180 bin demiryolu işçisinin grevi ve onu izleyen, ABD emperyalizmine ve diktatörlüğe karşı ülke çapında girişilen kızgın kampanya, ülkedeki devrimci kitle mücadelesinin düzeyini yükseltti.

Kitle mücadelesinin güçlü dalgalarında, Arjantin işçi sınıfı sert kuvvetini gösterdi. Baskıya meydan okuyarak, aldatmacalara karşı koyarak geniş işçi kitleleri, gericilere karşı mücadelelerinde göğüs göğüse savaştılar. Geçmişte olduğu gibi barışçı yolları kullanmak yerine, şiddetin en yüksek militan yollarına başvurdular. Cordoba'da endüstri işçileriyle devrimci kitleler, mücadelelerinde gözüpek bir devrimci ruhu ortaya serdiler. Şehir merkezini ele geçirdiler, hükümet binalarının çevrelerini sardılar, polis karakollarına saldırdılar, ve ABD'ye ait şirketleri ateşe verdiler. Taş, demir çubuklar ve ev yapısı yangın bombalarıyla cesur işçi kitleleri, bazuka ve makineli tüfekle donatılmış toplum polislerine karşı sokak savaşları verdiler. Bazı göstericiler, gerici birliklerden ve polisten kahramanca silâh ele geçirerek, düşman ateşine cevap verdiler. Devrimci kitleler dört gün ve üç gece polis ve askerlerle savaştılar. Diktatörlük yetkililerince gönderilen askerlerin sıkı kontrolu altındaki Rosario'da kaba kuvvetten korkmayan işçi kitleleri, işçi mahallelerinde sokak barikatları kurdular. Sopalar ve ev yapısı yangın bombaları kullanarak gerici askerlere ve polise karşı şiddetli bir savaş verdiler. Bazı işçiler asker ve polisle göğüs göğüse döğüştüler. Bütün bunlar gerici yönetime karşı anlamlı darbeler indirdi. İşçiler ve öğrenciler, işbirliği halinde hareket ettiler ve kavgada omuz omuza döğüştüler, ve çeşitli sosyal tabakalardan yurtseverlerin desteğini ve sıcak sempatisini kazandılar.

Dikkate değer bir nokta da, kitle hareketinin yıllarca burjuva reformizminden oldukça derinden etkilendiği Arjantin'de, 1969 yılı başlarında kitle mücadelesinin ekonomik mücadele sınırlarını aşarak belirleyici özelliklerini kazandığıdır. Bu mücadele, açıkça ABD emperyalizmini ve tekelci kapitalin cânice diktatoryasını hedef almıştı. Haziran sonu ve temmuz başlarında ABD emperyalizminin «özel temsilcisi» Rockfeller'e Arjantin halkının giriştiği kovalamaca, cinayetlerle dolu ABD emperyalizmine karşı müzmin nefretin yoğun bir manifestosuydu. Bu hareketler ayrıca Ongania rejiminin diktatörce yönetimine ve emekçi halkın sırtından ABD emperyalizminin çıkarlarına hizmet eden gerici ekonomik politikasına karşı sürekli mücadeleyi de ortaya koydu. Devrimci kitleler, mücadelelerinde, diktatörlüğe ve işkenceye karşı ve demokratik haklar için sloganlar da ortaya koydular. Savaş çığlıklarında «Anayurt evet! Sömürge hayır!», «Seçime hayır! Devrime evet!» ve «Kavga, kavga, kavga, bir işçi hükümeti, bir işçi ve halk hükümeti için kavgaya devam» vardı. Bu, Arjantin işçi sınıfı ve kitlelerinde yeni bir devrimci uyanışı gösteriyordu.

Arjantin işçi kitleleri mücadele içinde, sendika liderliğini gasbeden grev kırıcılarının gerçek yapılarını gittikçe daha açıkça ayırdettiler ve örgütlü olarak bunların ağır denetimlerini yıkmaya başladılar. Oldukça çok sayıdaki sendikalarda işçiler Mayıs ve Ağustos aylarındaki ülke çapındaki genel grevlerde, işçi sınıfının çıkarlarını satan sendika ağalarının koydukları engelleri yenerek aktif yer aldılar. 16 Eylülde, Rosario Demiryolu İşçileri Birliğinin bazı ağaları grevi sona erdirmeye çalıştılar; ancak, devrimci işçi kitleleri, herhangi bir uzlaşmayı reddettiler ve grevde ısrar ettiler. Cordoba'da işçi sınıfi, sendikalarda liderlik görevlerini ele geçirmiş grev kırıcılarının sabotajlarına rağmen 29 Ekim grevini başarıyla yaptılar. Mücadele sırasında, birkaç taneden fazla fabrika ve teşebbüste devrimci işçiler, işçi kitlelerinin mücadelelerine aktif bir şekilde yol göstermek için kendi örgütlerini, yeraltı işçi komitelerini kurdular.

Büyük önemi olan nokta, yeni doğmuş bir güç olan Arjantin Solunun ateşli kitle mücadelelerine istekli desteğini göstermesi, ve bunlarda aktif olarak yer almasıdır. Mücadele içinde, bunlar, şehir terörizmine giden yanlış eğilimleri ve reformizm ve revizyonizm gibi gerici eğilimleri tekrar tekrar eleştirdiler ve reddettiler. Arjantin'deki Solun devrimci gücü, devrimci mücadelenin alevleri içinde günden güne büyüdü. Arjantin'deki kitle hareketlerinin kabarması, ABD'nin saldırgan emperyalist politikasının kaçınılmaz sonucudur. Arjantin yıllarca, ABD emperyalizminin Latin Amerika'ya empoze ettiği «ekonomik denge plânının» aleyhinde olmuştur. Bu plân altında Arjantin'in kapıları, ABD kapitalinin yoğun bir şekilde içeriye girmesi için açıldı. Ve millî ekonomisi iflâsa sürüklendi. Emekçi halkın hayatı kötüden daha kötüye gitti. Halkın memnuniyetsizliği ve direnişi günden güne arttı. ABD emperyalizmi, kolonyal hâkimiyetini sürdürebilmek için, karşı devrimci ikili politik taktiklerini tekrar tekrar oynadı. «Temsilî demokrasi» denen sahtekârlığın çöküşünden sonra, «goril» namındaki subay Carlos, Ongania'yı askerî bir darbe ile aşikârca devlet başkanlığına atadı, askerî diktatörlük hâkimiyetini açıkça yerleştirdi ve bu kana susamış, zâlim hükümeti Lâtin Amerika'daki «etkili» askerî rejimlerin modeli olarak övdü. Geçen yıl Arjantin'deki kitle mücadelesinin şiddetli saldırıları, ABD emperyalizmi ve onun uşaklarına karşı memnuniyetsizliğin şiddetli patlamalarıydı.

Arjantin halkının devrimci mücadelesinin durumu, bir bütün olarak Lâtin Amerika'daki devrimci hareketin canlı gelişmesinin yeni bir işaretidir. Millet ve sınıf olarak en ağır baskılar altındaki bu kıtada, halkın devrimci mücadelesinin daha fazla derinlik kazanacağını gösterir. ABD emperyalizmi sert baskı ve siyasî yanıltmalar gibi karşı-devrimci taktiklerini nasıl oynarsa oynasın, hiçbir şekilde Lâtin Amerika halkının bir sel gibi akan devrimci mücadelesini söküp atamaz.

Mao'nun da işaret ettiği gibi:

«Emperyalizm kendi çöküşünün koşullarını hazırladı. Bu koşullar, sömürge ve yarı-sömürgelerle emperyalist ülkelerin kendi halk kitlelerinin uyanışıdır.» Arjantin halkının ve bir bütün olarak Lâtin Amerika halklarının artan uyanışı ve devrimci güçlerin düzenli büyümesi, ABD emperyalizminin ve kıtadaki uşaklarının cânî hâkimiyetini sonunda mutlaka boğacaktır.

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete * Sahibi: Şerif Tekben * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Bora Gözen * İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi: Divanyolu Cad. No. 83/3 - Sultanahmet/İstanbul, Telefon: 27 39 61 * Ankara Temsilciliği. Ahmet Say * Dizgi: Yüksel, Baskı: Dilek Matbaası * İstanbul Dağıtımı: Fuat Büte, Ankara Caddesi No. 34, Tel.: 27 89 49 * Anadolu Dağıtımı: GA-ME-DA * Yıllık Abonesi: Yurt İçi: 40 TL., Avrupa Uçak: 80 TL., Amerika Uçak: 170 TL., * İlân San.: 20 TL., Yayın İlânları yüzde elli indirimlidir.